

Verzamelbesluit

Beleidsregels

WWB, IOAW, IOAZ

en

Bbz 2004

Inhoudsopgave

§ 1. Algemene bepalingen	3
§ 2. Re-integratie	5
§ 2.1 Aanvullende definities voor deze paragraaf	5
§ 2.2 Indeling in doelgroepen	6
§ 2.3 Voorzieningen	7
§ 2.4 Premies	19
§ 2.5 Ontheffing van de plicht tot arbeidsinschakeling	19
§ 2.6 Bijzondere bepalingen	22
§ 3. Terugvordering, verhaal en invordering	27
§ 3.1 Herziening en intrekking	27
§ 3.2 Terugvordering	27
§ 3.3 Kwijtschelding wegens schuldenproblematiek	29
§ 3.4 Kwijtschelding	29
§ 3.5 Invordering van teruggevorderde bijstand	30
§ 3.6 Verhaal	32
§ 3.7 Overige bepalingen	33
§ 4. Slotbepalingen	36
Toelichting Verzamelbesluit	37
§ 1. Algemene bepalingen	39
§ 2. Re-integratie	39
§ 3. Terugvordering, verhaal en incasso	49
§ 4. Slotbepalingen	67

Het dagelijks bestuur van 'Uitvoeringsorganisatie BAANBREKERS' gevestigd te Waalwijk,

gelet op het bepaalde in de:

1. Gemeentewet, art. 108 en 147
2. Wet werk en bijstand, art. 8
3. Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers, art. 35
4. De wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen, art. 35
5. Het Besluit bijstandsverlening zelfstandigen 2004
6. Beleidsaanbeveling subsidiëring arbeidsplaatsen in het kader van re-integratie werkzoekenden
7. De Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving

besluit:

het Verzamelbesluit Beleidsregels WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2004, gewijzigd vast te stellen

§ 1. ALGEMENE BEPALINGEN

ARTIKEL 1 BEGRIPSOMSCHRIJVINGEN

1. Alle begrippen die in deze beleidsregels worden gebruikt en die niet nader worden omschreven, hebben dezelfde betekenis als in de Wet werk en bijstand, de Algemene wet bestuursrecht of de overige in deze beleidsregels aangehaalde wetten.
2. In deze beleidsregels wordt verstaan onder:
 - a. *het dagelijks bestuur*: het dagelijks bestuur van 'Uitvoeringsorganisatie BAANBREKERS';
 - b. *belanghebbende*: de alleenstaande, alleenstaande ouder of gezin die/dat recht heeft op een uitkering dan wel een voorziening in het kader van de wet;
 - c. *de Wet*: de Wet werk en bijstand (WWB), de Wet inkomensvoorziening oudere en arbeidsongeschikte werknemers (IOAW), de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen (IOAZ) en het Besluit bijstandsverlening zelfstandigen 2004 (Bbz 2004);
 - d. *Awb*: Algemene wet bestuursrecht;
 - e. *Bbz 2004*: Bijstandsbesluit bijstandsverlening zelfstandigen 2004;

- f. *Bijstand*¹: een inkomensvoorziening voor levensonderhoud op grond van de WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2004;
- g. *fraudevordering*: de vordering in verband met ten onrechte of een te hoog bedrag verleende uitkering als gevolg van het niet of niet behoorlijk nakomen van de inlichtingenplicht;
- h. *inlichtingenplicht*: de verplichting genoemd in artikel 17, eerste lid van de WWB, artikel 13, eerste lid van de IOAW, artikel 13 eerste lid van de IOAZ en artikel 30c, tweede en derde lid van de Wet Suwi.
- i. *IOAW*: Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers;
- j. *IOAZ*: Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen;
- k. *Wet Suwi*: de wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen;
- l. *WIJ*: Wet investeren in jongeren zoals deze geldend was tot 1 januari 2012;
- m. *WWB*: Wet werk en bijstand.

¹ Let op: uit praktische overweging is gekozen voor het hanteren van het verzamelbegrip "bijstand". Hiermee wordt bedoeld iedere inkomensvoorziening op grond van de genoemde wetgeving.

§ 2. RE-INTEGRATIE

§ 2.1 Aanvullende definities voor deze paragraaf

ARTIKEL 2 AANVULLENDE BEGRIPSOMSCHRIJVINGEN

In deze paragraaf wordt verstaan onder:

- a. *algemeen geaccepteerde arbeid*: alle werkzaamheden die algemeen maatschappelijk aanvaard zijn, inclusief werkzaamheden als zelfstandige in een rechtmatig, levensvatbaar beroep of bedrijf, evenals alle vormen van gesubsidieerde arbeid, met uitzondering van arbeid in het kader van de WSW;
- b. *Anw-er*: persoon met een nabestaanden- of halfwezenuitkering op grond de Anw als bedoeld in artikel 10, eerste lid, onderdeel a WWB;
- c. *benadeelde werknemers*: personen zoals omschreven in de Verordening (EG) Nr.2204/2002 van de Commissie van 12 december 2002 betreffende de toepassing van artikel 87 en 88 van het EG-verdrag op werkgelegenheidssteun;
- d. *doelgroepen*: het geheel van groepen personen aan wie op grond van artikel 7, eerste lid onder a WWB, of op grond van artikel 34 IOAW, of op grond van artikel 34 IOAZ, door het dagelijks bestuur ondersteuning kan worden geboden;
- e. *contractant*: de publieke dan wel private partij die in opdracht van het dagelijks bestuur belast is met de uitvoering van de voorziening gericht op arbeidsinschakeling; *gesubsidieerde arbeid*: een voorziening gericht op de arbeidsinschakeling, als bedoeld in artikel 10, eerste lid WWB, waaronder tevens is begrepen iedere vorm van arbeid, waarbij de arbeidsverhouding op basis van een arbeidsovereenkomst tussen werkgever en werknemer geheel of gedeeltelijk door BAANBREKERS wordt bekostigd;
- f. *inlener*: de werkgever in zowel de collectieve als de marktsector, die in staat en bereid is om de belanghebbende de noodzakelijke begeleiding te bieden en die de intentie heeft om de arbeidsovereenkomst met belanghebbende voort te zetten na de periode van detachering;
- g. *korte afstand tot de arbeidsmarkt*: belanghebbende wordt in staat geacht binnen één jaar uit te stromen naar reguliere dan wel gesubsidieerde maatschappelijk geaccepteerde arbeid, niet zijnde arbeid in het kader van de WSW;
- h. *participatie*: het deelnemen aan de samenleving door middel van betaald werk (in dienstverband of als zelfstandige) of, indien dit niet mogelijk is, door middel van vrijwilligerswerk, mantelzorg of andere maatschappelijk nuttige activiteiten;
- i. *participatieladder*: het meetinstrument waarmee wordt vastgesteld in welke mate een burger, bijvoorbeeld een bijstandsgerechtigde, meedoet in de samenleving.
- j. *plan van aanpak*: een door het dagelijks bestuur opgesteld plan voor de invulling van de door het dagelijks bestuur aangeboden voorziening en waarin in ieder geval is opgenomen de uitwerking van de ondersteuning, de verplichtingen gericht op arbeidsinschakeling en de gevolgen van het niet naleven van die verplichtingen;
- k. *nugger*: niet-uitkeringsgerechtigde persoon als bedoeld in artikel 6, eerste lid, onderdeel a WWB;
- l. *reguliere arbeid*: algemeen geaccepteerde arbeid, met uitzondering van arbeid waarbij gebruik wordt gemaakt van een voorziening in de vorm van een subsidie;

- m. *re-integratie-instrument*: het instrument dat het dagelijks bestuur ter beschikking heeft voor het bieden van ondersteuning als bedoeld in artikel 7 WWB, artikel 34 IOAW en artikel 34 IOAZ;
- n. *re-integratietraject*: traject gericht op arbeidsinschakeling;
- o. *sociale activering*: het verrichten van onbeloonde maatschappelijk zinvolle activiteiten gericht op arbeidsinschakeling of, als arbeidsinschakeling nog niet mogelijk is, op zelfstandige maatschappelijke participatie;
- p. *startkwalificatie*: een diploma van een opleiding als bedoeld in artikel 7.2.2, eerste lid, onderdelen b tot en met e, van de Wet educatie en beroepsonderwijs of een diploma hoger algemeen voortgezet onderwijs of voorbereidend wetenschappelijk onderwijs als bedoeld in artikel 7 onderscheidenlijk 8 van de Wet op het voortgezet onderwijs;
- q. *trajectactiviteiten*: de door het dagelijks bestuur noodzakelijk geachte activiteiten, die de belanghebbende in het kader van de arbeidsinschakeling dient te verrichten;
- r. *uitkeringsgerechtigde*: persoon of gezin met algemene bijstand krachtens de WWB of een uitkering krachtens de IOAW of IOAZ;
- s. *voorziening*: een voorziening als bedoeld in artikel 7, eerste lid onderdeel a WWB, waaronder begrepen wordt elke vorm van ondersteuning die het dagelijks bestuur in kan zetten ten behoeve van de arbeidsinschakeling van de onder zijn verantwoordelijkheid vallende doelgroepen.

§ 2.2 Indeling in doelgroepen

ARTIKEL 3 DOELGROEPEN EN INDELING OP DE PARTICIPATIELADDER

Personen die behoren tot de doelgroep als is omschreven in artikel 1:1, tweede lid onderdeel c worden ingedeeld op de Participatieladder. De Participatieladder is een meetinstrument waarmee wordt vastgesteld in hoeverre een burger, bijvoorbeeld een bijstandsgerechtigde of een wijkbewoner, meedoet in de samenleving. De ladder is onderverdeeld in zes treden: van sociaal geïsoleerd tot werkend zonder ondersteuning. Door dit periodiek te meten, wordt zichtbaar of de mate van participatie is verhoogd. Daarmee worden de resultaten van het participatiebeleid transparant.

Tredenindeling

Wij onderscheiden 6 niveaus:

- niveau 6: betaald werk
- niveau 5: betaald werk met ondersteuning
- niveau 4: onbetaald werk
- niveau 3: deelname aan georganiseerde activiteiten (cursus, vereniging)
- niveau 2: sociale contacten buitenhuis
- niveau 1: geïsoleerd

De onderste vier treden zijn voor mensen zonder arbeidscontract. De bovenste twee voor mensen met regulier werk: met ondersteuning (trede 5) of zonder (trede 6).

Uitleg tredenindeling

Periodiek wordt vastgelegd op welk niveau iemand thuishoort. Met de participatieladder wordt inzichtelijk gemaakt in welke mate een belanghebbende

deelneemt aan de maatschappij (trede op de ladder), of de persoon groeipotentieel heeft (binnen één jaar minstens één trede op de ladder stijgen) en op welke afstand een belanghebbende van de arbeidsmarkt afstaat, het groeiperspectief (het te verwachten niveau: op welke trede staat deze persoon op een moment in de toekomst). Op grond hiervan wordt bepaald welke voorzieningen ingezet kunnen worden om de afstand naar de arbeidsmarkt te kunnen overbruggen. De momenten van meting (vaststelling van de trede op de verschillende momenten), de frequentie (de periode tussen de metingen) en de periode van groeiperspectief (wat is de te verwachte trede op enig moment in de toekomst), wordt jaarlijks in het afdelingsplan vastgelegd.

Naast de tredenindeling bestaat de gegevensset van de participatieladder uit antwoorden op de vragen:

- is binnen één jaar minimaal één stap vooruit op de ladder haalbaar?
- is er sprake van inburgeringsplicht of wens?
- heeft de burger een startkwalificatie?
- is sprake van laaggeletterdheid?
- wat is de inkomenssituatie (type uitkering of geen uitkering)?
- wordt er een instrument ingezet?

Op deze manier komt eenvoudig een beeld tot stand van de burgers die op de participatieladder zijn ingedeeld en waarin BAANBREKERS wel of niet investeert.

§ 2.3 Voorzieningen

ARTIKEL 3:1 AANBOD VOORZIENINGEN

1. Ondersteuning op het gebied van re-integratie is het geheel van activiteiten dat leidt tot arbeidsinschakeling. Deze ondersteuning kan worden gegeven door het aanbieden van een traject, waarbij zo nodig re-integratie-instrumenten kunnen worden ingezet of door het bieden van praktische hulp, advies of doorverwijzing naar andere instanties. Deze ondersteuning kan bestaan uit:
 - bemiddeling;
 - scholing;
 - proefplaatsing;
 - oriëntatiebaan ;
 - subsidiebaan;
 - detacheringsbaan;
 - participatiebaan;
 - tegenprestatie;
 - sociale activering;
 - zorg;
 - hulpverlening.
2. Bij de inzet van re-integratie-instrumenten wordt gekozen voor dat instrument dat adequaat en toereikend is voor arbeidsinschakeling.

3. Voor jongeren onder de 27 jaar geldt op grond van artikel 13 lid 2 WWB een scholingsplicht:
 - a. Het dagelijks bestuur legt jongeren tot 27 jaar de verplichting op om zich maximaal in te spannen om een startkwalificatie te bemachtigen. Indien deze verplichting niet wordt nagekomen, heeft dit uitsluiting van de WWB en de re-integratievoorzieningen tot gevolg op basis van art. 13 lid 2 WWB.
 - b. Een jongere tot 27 jaar kan voor de duur van maximaal 12 maanden ontheven worden van de verplichting zoals genoemd in lid 1 als er sprake is van in de persoon gelegen omstandigheden die conflicterend werken met de mogelijkheid tot het volgen van uit 's Rijks kas bekostigd onderwijs.
4. Voor nuggers zijn onverkort de bepalingen van artikel 3, vierde lid van de Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2004 van kracht.

ARTIKEL 3:2 BEMIDDELING

1. Definitie:

Onder bemiddeling wordt verstaan, het bemiddelen naar algemeen geaccepteerde arbeid van die belanghebbende die geen belemmeringen heeft voor het verkrijgen en aanvaarden van algemeen geaccepteerde arbeid, door middel van contacten met werkgevers, begeleiding en/of andere ondersteunende activiteiten inclusief nazorg. Onder bemiddeling tevens verstaan het bemiddelen naar algemeen geaccepteerde arbeid van die belanghebbende wiens belemmeringen voor het verkrijgen van en aanvaarden van algemeen geaccepteerde arbeid kunnen worden ondervangen door het inzetten van arbeidsinschakeling bevorderende maatregelen.
2. Doel:

Het op korte termijn, in ieder geval binnen de periode van één jaar, kunnen laten uitstromen van de onder het eerste lid omschreven belanghebbende naar algemeen geaccepteerde arbeid.
3. Doelgroep:

Bemiddeling wordt ingezet bij:

 - a. de belanghebbende die blijkens de een daartoe uitgevoerde beoordeling, bemiddelbaar is naar algemeen geaccepteerde arbeid en derhalve geen belemmering heeft voor het verkrijgen en aanvaarden van algemeen geaccepteerde arbeid;
 - b. de belanghebbende die een re-integratietraject heeft doorlopen en waarbij geen belemmeringen meer aanwezig zijn voor het verkrijgen en aanvaarden van algemeen geaccepteerde arbeid;
 - c. de belanghebbende, in een door het dagelijks bestuur gesubsidieerde arbeidsplaats, die geschikt is bevonden voor doorstroom naar reguliere arbeid.
4. Nadere voorwaarden en ondersteuning:
 - a. De belanghebbende dient intensief te solliciteren.
 - b. Deze wordt hierbij door of namens het dagelijks bestuur ondersteund, waarbij deze ondersteuning kan bestaan uit het:
 - verwijzen naar vacatures;

- aandragen van vacatures;
 - verbeteren van sollicitatiebrieven en CV's;
 - ondersteuning ten behoeve van sollicitatiegesprekken;
 - wijzen op de verplichting zich in te laten schrijven bij meerdere uitzendbureaus;
 - begeleiding en nazorg op de werkplek.
5. Gronden voor beëindiging:
Het gestelde in artikel 3, derde of vierde lid, van de Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2004 is onverkort van toepassing.

ARTIKEL 3:3 SCHOLING

1. Definitie:
Onder scholing wordt verstaan, elke activiteit in het kader van een gestructureerde leersituatie die is gericht op het ontwikkelen of vergroten van kennis en/of vaardigheden van de belanghebbende, die noodzakelijk is om diens arbeidsinschakeling mogelijk te maken of de reeds verkregen arbeid te behouden, eventueel in combinatie met andere voorzieningen.
2. Doel:
Het bijbrengen van kennis, vaardigheden of het verwerven van een startkwalificatie die de arbeidsinschakeling van belanghebbende mogelijk maakt of waardoor deze kan worden behouden.
3. Doelgroep:
Scholing wordt ingezet voor de belanghebbende bij wie het dagelijks bestuur heeft vastgesteld dat dit noodzakelijk is omdat arbeidsinschakeling (mede) vanwege ontbrekende kennis en/of vaardigheden niet direct mogelijk is, of indien dit naar het oordeel van het dagelijks bestuur noodzakelijk is voor het behoud van arbeid.
4. Nadere voorwaarden en duur van de voorziening:
 - a. scholing kan alleen worden ingezet indien dit noodzakelijk is om arbeidsinschakeling mogelijk te maken of te behouden, of het dagelijks bestuur daartoe op grond van de wet gehouden is;
 - b. de duur van de scholing is gelijk aan de duur dat de noodzakelijk geachte kennis, vaardigheden of startkwalificatie verkregen kan worden;
 - c. scholing is ook toe te passen in combinatie met andere voorzieningen indien daartoe de noodzaak aanwezig is.
5. Gronden voor beëindiging:
Het gestelde in artikel 3, derde of vierde lid, van de Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2004 is onverkort van toepassing.

ARTIKEL 3:4 PROEFPLAATSING

1. Definitie:
Onder proefplaatsing wordt verstaan een leertraject bij één of meerdere werkgevers, waarbij belanghebbende, voor zover van toepassing, met behoud van uitkering werkervaring en vaardigheden kan opdoen.
2. Doel:
Het dagelijks bestuur kan een proefplaatsing aanbieden om belanghebbende de kans te bieden om met behoud van uitkering, gedurende korte tijd, op een onbetaalde werkplek met begeleiding en zo nodig in combinatie met scholing zijn of haar arbeidsbekwaamheid zodanig te bevorderen dat bij dezelfde werkgever instroom in regulier of gesubsidieerd betaald werk plaats kan vinden.
3. Doelgroep:
Proefplaatsing wordt ingezet als het dagelijks bestuur heeft vastgesteld dat voor de belanghebbende, vanwege tekortschietende werkervaring kennis en/of vaardigheden en eventuele andere belemmeringen, een traject noodzakelijk is om instroom in reguliere of gesubsidieerde arbeid mogelijk te maken.
4. Nadere voorwaarden en duur van de voorziening:
 - a. het dagelijks bestuur besluit slechts tot plaatsing nadat de werkgever schriftelijk te kennen heeft gegeven bereid te zijn de belanghebbende te begeleiden;
 - b. in aanmerking komen alle werkgevers, in zowel collectieve als marktsector, die in staat en bereid zijn aan belanghebbende de noodzakelijke begeleiding te bieden en de intentie hebben de belanghebbende na de proefplaatsing een arbeidsovereenkomst aan te bieden;
 - c. het dagelijks bestuur past de proefplaatsing voor de duur van maximaal zes maanden toe;
 - d. in een beschikking kunnen ten aanzien van de belanghebbende nadere voorwaarden worden verbonden aan een proefplaatsing.
 - e. in de toestemmingsbrief kunnen ten aanzien van de werkgever nadere voorwaarden worden verbonden aan een proefplaatsing.
5. Verplichtingen belanghebbende, werkgever en het dagelijks bestuur:
 - a. de belanghebbende, werkgever en het dagelijks bestuur ondertekenen de plaatsingsovereenkomst die is opgesteld volgens een door het dagelijks bestuur verstrekt model;
 - b. de werkgever voert de in plaatsingsovereenkomst genoemde activiteiten zo uit dat de belanghebbende na afloop van de proefplaatsing door kan stromen naar (bij voorkeur reguliere) arbeid;
 - c. indien het plan van aanpak van de belanghebbende hierin voorziet, draagt het dagelijks bestuur zorg voor aanvullende scholing en extra begeleiding.;
 - d. de werkgever en het dagelijks bestuur stemmen de activiteiten, die de belanghebbende in het kader van de proefplaatsing verricht, de eventuele scholing en begeleiding, op elkaar af;

6. Gronden voor beëindiging;
Onverlet het gestelde in artikel 3, derde of vierde lid, van de Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2004, eindigt de voorziening op het moment dat:
- a. de overeengekomen periode eindigt;
 - b. door het dagelijks bestuur gemotiveerd wordt vastgesteld dat voortzetting van de proefplaatsing niet wenselijk is omdat de werkgever of belanghebbende niet of in onvoldoende mate aan de aan de voorziening verbonden verplichtingen voldoet.

ARTIKEL 3:5 ORIËNTATIEPLAATS

1. Definitie:
Onder een oriëntatieplaats wordt verstaan een traject bij één of meerdere werkgevers waarbij de belanghebbende met behoud van uitkering, gedurende maximaal zes maanden kennis en vaardigheden in het kader van arbeidsinschakeling op kan doen. Afhankelijk van de aard van de te verwerven kennis en vaardigheden gaat het om de volgende vormen van oriëntatieplaatsen:
 - a. snuffel-oriëntatie: geeft de mogelijkheid tot een oriëntatie op een bepaalde beroepsrichting;
 - b. taal-oriëntatie: geeft de mogelijkheid om praktische taalkennis op te doen op de werkvloer;
 - c. werkritme-oriëntatie: geeft de mogelijkheid tot het behouden/opdoen van werkritme.
2. Doel:
Een oriëntatieplaats dient te leiden tot het verkleinen van de afstand tot de arbeidsmarkt. Dit gebeurt door belanghebbende de kans te bieden, om met behoud van uitkering, op een onbetaalde werkplek met begeleiding, zo nodig in combinatie met scholing, kennis en/of vaardigheden op te doen zodat, eventueel na inzet van andere voorzieningen, arbeidsinschakeling mogelijk wordt.
3. Doelgroep:
Een oriëntatieplaats wordt ingezet als het dagelijks bestuur heeft vastgesteld dat voor de belanghebbende vanwege tekortschietende werkervaring, kennis en/of vaardigheden als eerste stap naar arbeidsinschakeling een korte periode van leren op een onbetaalde werkplek noodzakelijk is.
4. Nadere voorwaarden en duur van de voorziening:
 - a. in aanmerking komen oriëntatieplaatsen bij alle werkgevers, in de collectieve en marktsector, die in staat en bereid zijn aan belanghebbende de noodzakelijke begeleiding te bieden;
 - b. het dagelijks bestuur past de oriëntatieplaats voor maximaal zes maanden toe;
 - c. in relatie tot de belanghebbende kunnen in een beschikking nadere voorwaarden worden verbonden aan een oriëntatieplaats;
 - d. in relatie tot de werkgever kunnen in de toestemmingsbrief nadere voorwaarden worden verbonden aan een oriëntatieplaats.

5. Verplichtingen belanghebbende, werkgever en het dagelijks bestuur:
 - a. de belanghebbende, werkgever en het dagelijks bestuur ondertekenen de plaatsingsovereenkomst die is opgesteld volgens een door het dagelijks bestuur verstrekt model;
 - b. de werkgever voert de in de plaatsingsovereenkomst genoemde afspraken zo uit dat de in het begeleidingsplan genoemde leerdoelen worden bereikt;
 - c. indien het plan van aanpak van de belanghebbende hierin voorziet, draagt het dagelijks bestuur zorg voor aanvullende scholing en extra begeleiding door een contractant of BAANBREKERS;
 - d. de werkgever en het dagelijks bestuur stemmen de activiteiten, die de belanghebbende in het kader van de oriëntatieplaats verricht, de eventuele scholing en begeleiding, op elkaar af.

6. Gronden voor beëindiging
Onverlet het gestelde in artikel 3, derde of vierde lid, van de Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2004, eindigt de voorziening op het moment dat:
 - a. de overeengekomen periode eindigt;
 - b. door het dagelijks bestuur gemotiveerd wordt vastgesteld dat voortzetting van de oriëntatieplaats niet wenselijk is omdat de werkgever of belanghebbende niet of in onvoldoende mate aan de aan de voorziening verbonden verplichtingen voldoet.

ARTIKEL 3:6 SUBSIDIEBAAN

1. Definitie:
Onder een subsidiebaan wordt verstaan algemeen geaccepteerde arbeid die wordt aangeboden aan een belanghebbende waarbij gedurende een bepaalde periode gebruik wordt gemaakt van een loonkostensubsidie.

2. Doel:
Het doel van een subsidiebaan is de belanghebbende in staat te stellen om in een regulier dienstverband diens arbeidsvaardigheden en werkervaring door middel van begeleiding zodanig te bevorderen, dat deze kan instromen in reguliere arbeid.

3. Doelgroep:
Tot de doelgroep behoort de belanghebbende die valt onder de categorie benadeelde werknemers² en van wie het dagelijks bestuur heeft vastgesteld dat deze vanwege een tekortschietende werkervaring, kennis en/of vaardigheden en eventuele andere belemmeringen, een traject inhoudende een periode van begeleiding op een werkplek nodig heeft om instroom in een reguliere arbeidsplaats te kunnen bewerkstelligen.

4. Nadere voorwaarden, duur en hoogte loonkostensubsidie:
 - a. in aanmerking voor de loonkostensubsidie komen werkgevers in zowel de collectieve als de marktsector, die in staat en bereid zijn om de belanghebbende

² De benaming "benadeelde werknemers" is een verwijzing naar Europese wetgeving i.v.m. de bepalingen over staatssteun. Loonkostensubsidie t.b.v. benadeelde werknemers valt daar niet onder. Zie toelichting.

- de noodzakelijke begeleiding te bieden, die de intentie hebben om de arbeidsovereenkomst met belanghebbende na de subsidieperiode voort te zetten en een aanvraag hebben ingediend om in aanmerking te kunnen komen voor de betreffende loonkostensubsidie;
- b. de werkgever gaat met de door het dagelijks bestuur voorgedragen kandidaat een arbeidsovereenkomst aan voor tenminste 6 maanden, minimaal het Wettelijk Minimum Loon en maximaal 150% van het Wettelijk Minimum Loon;
 - c. de loonkostensubsidie wordt ingezet voor een periode van maximaal één jaar. Bij voortijdige beëindiging wordt de subsidie berekend naar rato van de duur van de arbeidsovereenkomst;
 - d. de loonkostensubsidie compenseert de ontbrekende arbeidsproductiviteit tussen de daartoe vastgestelde loonwaarde en het voor de functie geldende bruto loon. De loonkostensubsidie wordt toegepast bij een loonwaarde tussen 70% en 95% van het voor de functie geldende bruto loon en bedraagt maximaal 30% van het voor de functie geldende bruto loon;
 - e. bij een deeltijdaanstelling wordt de subsidie naar rato verleend. Hierbij wordt uitgegaan van hetgeen in de CAO voor de betreffende bedrijfstak als voltijds wordt beschouwd;
 - f. tenzij in de persoon gelegen factoren, zorgtaken van tien of meer uren zorg per week voor minderjarige kinderen dan wel zieke ouders, partner, meerderjarige kinderen of de door de werkgever ter beschikking gestelde aantal uren dit belemmeren, dient de arbeidsovereenkomst een zodanige omvang te hebben dat belanghebbende uitkeringsonafhankelijk wordt;
 - g. het dagelijks bestuur verleent de subsidie niet eerder dan nadat het heeft ingestemd met het door de werkgever opgestelde begeleidingsplan voor een bepaalde werkplek;
 - h. per kwartaal wordt op declaratiebasis een periodiek voorschot verstrekt op de verleende subsidie, waarbij deze voorschotten verrekend worden met de definitief voor het betreffende subsidiejaar vast te stellen subsidie;
 - i. definitieve vaststelling van de subsidie zal per subsidieperiode plaatsvinden;
 - j. de werkgever is gehouden om binnen twee maanden na afloop van de subsidieperiode een definitieve declaratie met betrekking tot die subsidieperiode in te dienen waarbij de declaratie gespecificeerd dient te zijn op persoonsniveau;
 - k. toepassing van de loonkostensubsidie geschiedt met inachtneming van de bepalingen in titel 4.2. Subsidies, van de Algemene wet bestuursrecht.
5. Verplichtingen belanghebbende, werkgever en het dagelijks bestuur:
- a. de belanghebbende, werkgever en het dagelijks bestuur ondertekenen het begeleidingsplan dat de werkgever aan de hand van een door het dagelijks bestuur verstrekt model heeft opgesteld;
 - b. de werkgever voert de in het begeleidingsplan genoemde activiteiten zodanig uit dat dit ertoe bijdraagt dat de belanghebbende aan het eind van de subsidieperiode door kan stromen naar een reguliere arbeidsplaats in zijn organisatie;

- c. indien de werkgever daartoe scholing voor de belanghebbende wenselijk acht komen de kosten daarvan voor rekening van deze werkgever, tenzij anders met de werkgever is overeengekomen.
6. Gronden voor beëindiging:
Onverlet het gestelde in artikel 3, derde of vierde lid, van de Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2004, eindigt de voorziening:
- a. na afloop van de vastgestelde subsidieperiode;
 - b. zodra de arbeidsovereenkomst van de belanghebbende met de betreffende werkgever eindigt;
 - c. indien door het dagelijks bestuur wordt vastgesteld dat voortzetting van de subsidie niet wenselijk is omdat de werkgever en/of belanghebbende niet of in onvoldoende mate aan de op hem rustende verplichtingen krachtens het Burgerlijk Wetboek en/of de geldende subsidievoorwaarden voldoet;
 - d. indien door het dagelijks bestuur wordt vastgesteld dat voortzetting ervan om andere redenen niet wenselijk is.

ARTIKEL 3:7 DETACHERINGSBAAN

1. Definitie:
Onder een detachingsbaan wordt verstaan algemeen geaccepteerde arbeid die wordt aangeboden aan een belanghebbende waarbij gedurende een bepaalde periode, door tussenkomst van een contractant, gebruik wordt gemaakt van detachering.
2. Doel:
Het doel van een detachingsbaan is de belanghebbende in staat te stellen om in een gesubsidieerd dienstverband diens arbeidsvaardigheden en werkervaring door middel van begeleiding zodanig te bevorderen dat deze bij de inlener direct kan instromen in reguliere arbeid.
3. Doelgroep:
Tot de doelgroep behoort de belanghebbende die valt onder de categorie benadeelde werknemers en van wie het dagelijks bestuur heeft vastgesteld dat deze vanwege een tekortschietende werkervaring, kennis en/of vaardigheden en eventuele andere belemmeringen, een traject nodig heeft om instroom in een reguliere arbeidsplaats te kunnen bewerkstelligen. Het traject houdt in een periode van begeleiding op een werkplek.
4. Nadere voorwaarden, duur en hoogte van de vergoeding:
- a. In aanmerking voor het werkgeverschap komen contractanten die in staat en bereid zijn om, tegen een vergoeding van begeleidings- en loonkosten, de belanghebbende de noodzakelijke begeleiding te bieden;
 - b. in aanmerking voor de detachering komen werkgevers in zowel de collectieve als de marktsector, die in staat en bereid zijn om de belanghebbende de noodzakelijke begeleiding te bieden en die de intentie hebben om de arbeidsovereenkomst met belanghebbende voort te zetten na de periode van detachering;

- c. de contractant gaat met de door het dagelijks bestuur voorgedragen kandidaat een arbeidsovereenkomst aan voor minimaal het Wettelijk Minimum Loon;
 - d. de detachering wordt ingezet voor een periode van maximaal één jaar;
 - e. indien het dagelijks bestuur het in verband met nog verder te ontwikkelen arbeidsbekwaamheid noodzakelijk en zinvol acht, kan verlenging van de detachering met maximaal één jaar plaatsvinden, onder de voorwaarde dat belanghebbende na de detacheringperiode een aanstelling voor onbepaalde tijd krijgt, tenzij de in de betreffende bedrijfstak geldende CAO zich daartegen verzet, in welk geval de maximale aanstellingsduur dient te worden toegepast;
 - f. tenzij in de persoon gelegen factoren dit belemmeren dient de arbeidsovereenkomst een zodanige omvang te hebben dat belanghebbende uitkeringsonafhankelijk wordt;
 - g. als het maximaal aantal werkuren geldt eveneens het aantal uren dat voor belanghebbende noodzakelijk is om uitkeringsonafhankelijk te worden;
 - h. bij convenant of contract worden met de contractant afspraken gemaakt over de hoogte van de vergoeding voor begeleiding en loonkosten;
 - i. het dagelijks bestuur verleent de vergoeding voor begeleiding en loonkosten niet eerder dan nadat het heeft ingestemd met het door de contractant opgestelde plan van aanpak voor de duur van het traject;
 - j. het dagelijks bestuur verleent de vergoeding voor begeleiding en loonkosten niet eerder dan nadat het heeft ingestemd met de door de werkgever opgestelde inleenovereenkomst voor een bepaalde werkplek.
5. Verplichtingen belanghebbende, werkgever en het dagelijks bestuur:
- a. de belanghebbende, contractant en het dagelijks bestuur ondertekenen het plan van aanpak dat de contractant aan de hand van een door het dagelijks bestuur verstrekt model heeft opgesteld;
 - b. de contractant voert de in het plan van aanpak genoemde activiteiten zodanig uit dat dit ertoe bijdraagt dat de belanghebbende aan het eind van de detacheringperiode bij de inlener door kan stromen naar een reguliere arbeidsplaats;
 - c. indien de werkgever daartoe scholing voor de belanghebbende wenselijk acht komen de kosten daarvan voor rekening van deze werkgever, tenzij anders met de werkgever is overeengekomen.
6. Gronden voor beëindiging:
- Onverlet het gestelde in artikel 3, derde of vierde lid, van de Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2004, eindigt de voorziening;
- a. na afloop van de vastgestelde detacheringperiode inclusief de nazorgperiode;
 - b. zodra de arbeidsovereenkomst van de belanghebbende met de betreffende contractant voortijdig eindigt;
 - c. indien door het dagelijks bestuur wordt vastgesteld dat voortzetting van de subsidie voor begeleiding en loonkosten niet wenselijk is omdat de contractant, de werkgever of belanghebbende niet of in onvoldoende mate aan de op hem rustende verplichtingen krachtens het Burgerlijk Wetboek en/of de geldende subsidievoorwaarden voldoet;

- d. indien door het dagelijks bestuur wordt vastgesteld dat voortzetting ervan om andere redenen niet wenselijk is.

ARTIKEL 3:8 PARTICIPATIEPLAATS

1. Definitie

Participatieplaatsen overeenkomstig artikel 10a van de WWB zijn gericht op uitkeringsgerechtigden die het moeilijkst aan een baan kunnen komen. Deze groep krijgt de mogelijkheid om met behoud van uitkering te werken en zo te re-integreren.

2. Doel

Het dagelijks bestuur kan aan een uitkeringsgerechtigde een participatieplaats aanbieden als onderdeel van een re-integratietraject. Bij een participatieplaats staat het activeren van de klant voorop en niet direct gerichte arbeidstoeleiding.

3. Doelgroep

De voorziening participatieplaats wordt ingezet voor de uitkeringsgerechtigde met een grote afstand tot de arbeidsmarkt en voor wie er op termijn mogelijkheden zijn richting regulier werk.

4. Nadere voorwaarden en duur van de voorziening

- a. Het dagelijks bestuur zet de participatieplaats overeenkomstig artikel 10a van de WWB alleen in, indien door de plaatsing van een uitkeringsgerechtigde de concurrentieverhoudingen niet onverantwoord worden beïnvloed en er geen onaanvaardbare verdringing plaatsvindt.
- b. De participatieplaats kenmerkt zich door:
 - werken met behoud van uitkering;
 - werken bij een publiek/privaat bedrijf of instelling;
 - kent geen arbeidsovereenkomst en geen loonkostensubsidie;
 - duurt maximaal 24 maanden;
 - evt. verlenging met maximaal 2 x één jaar conform het bepaalde in artikel 10a, lid 9 en lid 10.
- c. De participatieplaats kent de mogelijkheid van toekenning van:
 - begeleidingskosten ten behoeve van de uitkeringsgerechtigde aan de werkgever;
 - vergoeding van scholingskosten ten behoeve van de uitkeringsgerechtigde;
 - aanvullende dienstverlening gericht op ondersteuning van werkgever dan wel de uitkeringsgerechtigde;
 - een premie voor de uitkeringsgerechtigden als bedoeld in artikel 10a lid 6 WWB voor zover dit noodzakelijk geacht voor een succesvol traject gericht op arbeidsinschakeling. De premie bedraagt per jaar 25% van het bedrag genoemd in art. 31, lid 2 onder j. van de Wet werk en bijstand;
- d. Het publiek/privaat bedrijf of instelling waarvoor de belanghebbende de werkzaamheden verricht, is vanaf het derde half jaar een halfjaarlijkse bijdrage verschuldigd ter hoogte van 50% van de in lid 4c bedoelde premie.
- e. Voor zover de belanghebbende niet beschikt over een startkwalificatie wordt binnen 6 maanden na aanvang van de participatieplaats door het dagelijks

bestuur bekeken in hoeverre scholing of opleiding kan bijdragen aan vergroting van de kans op inschakeling in het arbeidsproces.

f. Het dagelijks bestuur betreft bij de beoordeling bedoelt in onderdeel e:

- het oordeel van degene bij wie de belanghebbende de werkzaamheden verricht;
- de scholingswens van de belanghebbende.

5. Beëindiging

Onverlet het gestelde in artikel 3, derde of vierde lid, van de Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2004, eindigt de voorziening indien de belemmeringen en beperkingen dusdanig zijn afgenomen dat de inzet van andere voorzieningen aan de orde is.

ARTIKEL 3:9 TEGENPRESTATIE

Het dagelijks bestuur maakt geen gebruik van de mogelijkheid om op grond van artikel 9, eerste lid onder c van de WWB, de belanghebbende te verplichten om onbeloonde maatschappelijk nuttige werkzaamheden naar vermogen te verrichten, waarbij deze werkzaamheden naast de re-integratie- en arbeidsverplichting bestaan en geen onderdeel uitmaken van een re-integratietraject.

ARTIKEL 3:10 SOCIALE ACTIVERING

1. Definitie:

Onder sociale activering wordt verstaan, de ondersteuning van belanghebbende gericht op het verrichten van maatschappelijk nuttige activiteiten als onderdeel van een traject in het kader van de arbeidsinschakeling.

2. Doel:

Het dagelijks bestuur kan sociale activering inzetten met als uiteindelijk doel de arbeidsinschakeling van belanghebbende mogelijk te maken.

3. Doelgroep:

Sociale activering wordt ingezet ten behoeve van de belanghebbende die niet direct bemiddelbaar is omdat het dagelijks bestuur heeft vastgesteld dat de belanghebbende, als gevolg van belemmeringen van medische, psychische en/of sociale dan wel andere aard een zeer grote afstand tot de arbeidsmarkt heeft en hierdoor niet direct met behulp van een van de andere voorzieningen toe te leiden is naar betaalde (gesubsidieerde) arbeid.

4. Nadere voorwaarden en duur van de voorziening:

- a. voor het verrichten van onbetaalde maatschappelijk nuttige activiteiten komen uitsluitend werkgevers in aanmerking die zich qua doelstelling hoofdzakelijk op zaken van algemeen belang richten en tevens in staat en bereid zijn aan belanghebbende de noodzakelijke begeleiding te bieden;
- b. het dagelijks bestuur dient ingestemd te hebben met het door de werkgever opgestelde begeleidingsplan aan de hand van een door het dagelijks bestuur verstrekt model;

- c. sociale activering wordt ingezet voor de duur dat de inzet daarvan door het dagelijks bestuur noodzakelijk wordt geacht.
5. Beëindiging:
Onverlet het gestelde in artikel 3, derde of vierde lid, van de Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2004, eindigt de voorziening indien de belemmeringen en beperkingen dusdanig zijn afgenomen dat de inzet van andere voorzieningen aan de orde is.

ARTIKEL 3:11 ZORG

1. Definitie:
Onder zorg wordt verstaan ondersteuning bij het zoeken dan wel verwijzing naar een voorliggende voorziening die is gericht op het wegnemen of reduceren van een zorgtaak, voor zover deze zorgtaak een belemmering vormt voor de arbeidsinschakeling van belanghebbende.
2. Doel:
De inzet van deze voorziening dient te leiden tot het wegnemen van de belemmering bij de belanghebbende teneinde diens arbeidsinschakeling mogelijk te maken.
3. Doelgroep:
Deze voorziening wordt alleen ingezet ten behoeve van de belanghebbende waarbij de zorgtaak een belemmering vormt voor de arbeidsinschakeling.
4. Nadere voorwaarden en duur van voorziening:
 - a. bij de belanghebbende met zorgtaken zal worden gezocht naar ondersteuning van deze zorgtaak, met name naar de mogelijke inzet door instanties en derden, waardoor de zorgtaak verlicht wordt;
 - b. het meewerken aan het zoeken naar ondersteuning, zoals bedoeld onder a. kan een verplicht onderdeel van het plan van aanpak zijn;
 - c. de inzet van zorg kan samenlopen met andere voorzieningen ;
 - d. inzet van deze voorziening dient binnen redelijke termijn te leiden tot uitzicht op arbeidsinschakeling en zal niet worden ingezet als er, ook op de langere termijn, geen reëel perspectief bestaat op arbeidsinschakeling.
5. Gronden voor beëindiging:
Onverlet het gestelde in artikel 3, derde of vierde lid, van de Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2004, eindigt de voorziening op het moment dat de belemmering of beperking dusdanig is afgenomen dat de belanghebbende beschikbaar is voor arbeidsinschakeling of dat de inzet van andere voorzieningen aan de orde is.

ARTIKEL 3:12 HULPVERLENING

1. Definitie:
Ondersteuning bij dan wel verwijzing naar hulpverlening als voorliggende voorziening, waarbij de hulpverlening gericht is op het bij de belanghebbende

verminderen of wegnemen van lichamelijke, psychische of sociale belemmeringen ten aanzien van de arbeidsinschakeling.

2. Doel:
De inzet van deze voorziening heeft tot doel het verminderen of wegnemen van de betreffende belemmeringen teneinde arbeidsinschakeling mogelijk te maken.
3. Doelgroep:
Deze voorziening wordt alleen ingezet ten behoeve van de belanghebbende bij wie het dagelijks bestuur heeft vastgesteld dat deze als gevolg van medische, psychische en/of sociale belemmeringen niet in staat kan worden geacht om, eventueel met behulp van andere voorzieningen, te voldoen aan de plicht tot arbeidsinschakeling.
4. Nadere voorwaarden en duur voorziening:
 - a. bij de belanghebbende met medische, psychische en/of sociale belemmeringen zal worden gezocht naar mogelijkheden om deze belemmering, voor zover mogelijk, op te heffen;
 - b. het meewerken aan een onderzoek naar de mogelijkheden tot het opheffen van de belemmering, of het verrichten van een daartoe geëigende handeling kan een verplicht onderdeel van het plan van aanpak zijn;
 - c. hulpverlening kan in samenhang met andere voorzieningen worden ingezet;
 - d. de voorziening dient binnen redelijke termijn te leiden tot uitzicht op arbeidsinschakeling en zal niet worden ingezet als er, ook op de langere termijn, geen reëel perspectief bestaat op arbeidsinschakeling;
 - e. De belanghebbende dient zich hierbij te houden aan de nadere opgelegde verplichting volgens artikel 55 WWB.
5. Gronden voor beëindiging:
Onverlet het gestelde in artikel 3, derde of vierde lid van de Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2004, eindigt de voorziening op het moment dat de belemmering of beperking dusdanig is afgenomen dat de belanghebbende beschikbaar is voor arbeidsinschakeling of dat de inzet van andere voorzieningen aan de orde is.

§ 2.4 Premies

ARTIKEL 4:1 PREMIE WERKAANVAARDING

Het dagelijks bestuur besluit tot nader order hieraan geen toepassing te geven.

ARTIKEL 4:2 PREMIE WERKGEVER

Het dagelijks bestuur besluit tot nader order hieraan geen toepassing te geven.

§ 2.5 Ontheffing van de plicht tot arbeidsinschakeling

ARTIKEL 5:1 CRITERIA ONTHEFFING

1. Onverlet de ontheffing als is omschreven in artikel 9a WWB, onderscheidenlijk artikel 38 IOAW en artikel 38 IOAZ, kan het dagelijks bestuur, na beoordeling van de

individuele situatie en met inachtneming van artikel 9, tweede lid, WWB, onderscheidenlijk artikel 37a, tweede lid, IOAW en artikel 37a, tweede lid, IOAZ, aan de belanghebbende tijdelijk geheel of gedeeltelijk ontheffing verlenen van de in artikel 9, eerste lid WWB, onderscheidenlijk artikel 37a, eerste lid IOAW en artikel 37a, eerste lid IOAZ, genoemde verplichting tot arbeidsinschakeling.

2. Ontheffing van de verplichting tot arbeidsinschakeling wordt slechts verleend voor de duur van een door het dagelijks bestuur vast te stellen periode.
3. Indien de belanghebbende schriftelijk een daartoe gemotiveerd verzoek doet kan het dagelijks bestuur besluiten een ontheffing na afloop van de vastgestelde periode te verlengen op basis van een herbeoordeling.
4. Het dagelijks bestuur kan besluiten een eerder verleende ontheffing in te trekken indien de gronden waarop de eerder verleende ontheffing zich wijzigen of zijn vervallen.

ARTIKEL 5:2 ONTHEFFING VOOR ALLEENSTAANDE OUDERS MET KINDEREN TOT VIJF JAAR

1. Definitie:
Het tijdelijk geheel of gedeeltelijk ontheffen van de alleenstaande ouder met kinderen tot vijf jaar van de plicht om algemeen geaccepteerde arbeid te aanvaarden op grond van de door het dagelijks bestuur vastgestelde aanwezige belemmeringen met betrekking tot het aanvaarden van algemeen geaccepteerde arbeid.
2. Doel:
Het creëren van een periode waarin de belemmeringen die bij de alleenstaande ouder ten aanzien van de plicht tot het aanvaarden van algemeen geaccepteerde arbeid aanwezig zijn, opgeheven kunnen worden.
3. Doelgroep:
De alleenstaande ouder met kinderen tot vijf jaar die niet kan beschikken over passende kinderopvang.
4. Nadere voorwaarden en duur ontheffing:
 - a. er dient aantoonbaar sprake te zijn van een gebrek aan passende kinderopvang;
 - b. de duur van de ontheffing is maximaal zes maanden of zoveel eerder dat het jongste kind de leeftijd van vijf jaar heeft bereikt dan wel de belemmering is opgeheven;
 - c. de alleenstaande ouder kan schriftelijk een gemotiveerd verzoek tot verlenging van deze periode, zes weken voorafgaand aan het verstrijken van deze periode bij het dagelijks bestuur indienen.

ARTIKEL 5.3 ONTHEFFING AAN PERSONEN DIE ZORG VERLENEN

1. Definitie:
Het tijdelijk geheel of gedeeltelijk ontheffen van de plicht tot arbeidsinschakeling van personen met een zorgtaak van een tot het gezin behorend kind of ouder, waarbij deze zorgtaak een belemmering vormt voor de arbeidsinschakeling.

2. Doel:
Het creëren van een evenwicht tussen de aantoonbaar noodzakelijke zorgbehoefte van het zieke kind of ouder, en de plicht tot arbeidsinschakeling van de persoon.
3. Doelgroep:
De persoon waarbij er sprake is van een aantoonbare zorgbehoefte van het tot het gezin behorende langdurig zieke kind of ouder.
4. Nadere voorwaarden en duur ontheffing:
 - a. bij de persoon met dergelijke zorgtaken dient onderzocht te worden of verlichting van de zorgtaak, met name door de inzet van andere instanties en/of derden tot de mogelijkheden behoort;
 - b. de duur van de ontheffing is maximaal één jaar of korter als de zorgbehoefte deze zorg niet langer nodig heeft;
 - c. deze persoon kan schriftelijk een gemotiveerd verzoek tot verlenging van deze periode, zes weken voorafgaand aan het verstrijken van deze periode, bij het dagelijks bestuur indienen.

ARTIKEL 5:4 ONTHEFFING BIJ INTENSIEVE ZORGTAKEN

1. Definitie:
Het tijdelijk geheel of gedeeltelijk ontheffen van de plicht tot arbeidsinschakeling van een persoon (verzorger) jonger dan 65 jaar met een intensieve zorgtaak, voor iemand die tot het gezin behoort. De verzorger dient ten minste het aantal uren zorg te verlenen als waarop de zorgbehoefte op grond van het indicatiebesluit is aangewezen, in ieder geval tien van de uren zorg per week, waarbij deze zorgtaak een belemmering vormt voor de arbeidsinschakeling.
2. Doel:
Het creëren van een evenwicht tussen de aantoonbaar noodzakelijke zorgbehoefte van de zieke of gehandicapte, en de plicht tot arbeidsinschakeling van de persoon.
3. Doelgroep:
De verzorger waarbij sprake is van een aantoonbare zorgbehoefte van het tot het gezin behorende langdurig zieke of gehandicapte.
4. Nadere voorwaarden en duur ontheffing:
 - a. bij de belanghebbende met dergelijke zorgtaken dient onderzocht te worden of verlichting van de zorgtaak, met name door de inzet van andere instanties en/of derden tot de mogelijkheden behoort;
 - b. de duur van de ontheffing is maximaal één jaar of zoveel eerder dat deze zorg volgens het indicatiebesluit niet langer noodzakelijk is;
 - c. de belanghebbende kan schriftelijk een gemotiveerd verzoek tot verlenging van deze periode, zes weken voorafgaand aan het verstrijken van deze periode, bij het dagelijks bestuur indienen.

ARTIKEL 5:5 MEDISCHE GRONDEN

1. Definitie:
Het tijdelijk geheel of gedeeltelijk ontheffen van de plicht tot arbeidsinschakeling van belanghebbende op medische gronden van lichamelijke en/of psychische aard, die een belemmering vormen voor de arbeidsinschakeling.
2. Doel:
Creëren van een periode waarin de medische belemmeringen van bij belanghebbende, voor zover mogelijk, geheel of gedeeltelijk opgeheven kunnen worden.
3. Doelgroep:
De belanghebbende waarbij er sprake is een aantoonbare belemmerende factor van medische aard voor de arbeidsinschakeling.
4. Nadere voorwaarden en duur ontheffing:
 - a. ontheffing is van toepassing voor zover de noodzaak daarvoor genoegzaam door de belanghebbende dan wel op een andere manier is aangetoond;
 - b. voor zover dit door het dagelijks bestuur noodzakelijk wordt geacht, dient een advies door een externe deskundige te worden uitgebracht. In dit advies wordt door de deskundige tevens inzichtelijk gemaakt de mate waarin het voor belanghebbende mogelijk is om deel te nemen aan re-integratieactiviteiten en tot arbeidsinschakeling;
 - c. het onderzoek van de externe deskundige zal tevens inzichtelijk dienen te maken wat de restcapaciteit van belanghebbende is, waarbij de nadruk gelegd dient te worden op wat de belanghebbende kan en niet op wat deze niet meer kan;
 - d. de ontheffing wordt verleend voor de duur zoals dit is aangegeven in het medisch advies met een maximum van drie jaar;
 - e. de belanghebbende kan zes weken voorafgaand aan het verstrijken van deze periode schriftelijk bij het dagelijks bestuur een gemotiveerd verzoek tot verlenging indienen.

§ 2.6 Bijzondere bepalingen

ARTIKEL 6:1 PLAN VAN AANPAK

1. Definitie:
Een tussen belanghebbende en het dagelijks bestuur gesloten overeenkomst waarin in ieder geval is opgenomen de wijze en de voorwaarden waarop de arbeidsinschakeling zal worden gerealiseerd.
2. Doel:
Het vastleggen van de trajectactiviteiten en de wijze waarop de toeleiding naar de arbeidsmarkt c.q. de arbeidsinschakeling plaats zal vinden en de eventuele nadere voorwaarden welke aan de in te zetten voorziening verbonden zijn.
3. Doelgroepen:
De doelgroepen die in artikel 1:1, tweede lid, onderdeel b zijn omschreven.

4. Nadere verplichtingen:
- a. de belanghebbende voor wie in het kader van de plicht tot arbeidsinschakeling een plan van aanpak is opgesteld, is gehouden plan van aanpak te ondertekenen en binnen een door het dagelijks bestuur te stellen termijn ondertekend aan het dagelijks bestuur te retourneren;
 - b. de termijn als bedoeld in onderdeel a. van het vierde lid bedraagt een week vanaf de dag dat belanghebbende over het plan van aanpak kan beschikken;
 - c. de belanghebbende, anders dan bedoeld in onderdeel a. van het vierde lid, is gehouden akkoord te gaan met de voorwaarde dat deze de door het dagelijks bestuur voor de voorziening of voorzieningen gemaakte kosten terugbetaalt, indien deze niet voldoet aan de verplichtingen welke aan de aangeboden voorziening of voorzieningen zijn verbonden;
 - d. onder de kosten van een voorziening wordt verstaan de door het dagelijks bestuur feitelijk en aantoonbaar gemaakte kosten voor de inzet van de betreffende voorziening of voorzieningen;
 - e. de verplichting tot ondertekening en retournering als omschreven in onderdeel a van het vierde lid, is voor de belanghebbende als omschreven in onderdeel c van het vierde lid, van overeenkomstige toepassing;
 - f. de belanghebbende als bedoeld in onderdeel c van het vierde lid, kan niet eerder gebruik maken van een voorziening of voorzieningen, dan nadat voldaan is aan de voorwaarde als omschreven in onderdeel a. van het vierde lid;
 - g. indien de belanghebbende een persoon is als bedoeld in artikel 1:1, tweede lid onderdeel d. laat het niet voldoen aan de verplichting als bedoeld in onderdeel a van het vierde lid, onverlet de plicht tot het gebruik dienen te maken van een door het dagelijks bestuur in het kader van de arbeidsinschakeling noodzakelijk geachte voorziening.

ARTIKEL 6:2 ONKOSTENVERGOEDING

1. Definitie:
Een vergoeding aan de deelnemer van een re-integratietraject voor noodzakelijke kosten die gemaakt dienen te worden in het kader van de arbeidsinschakeling of sociale activering of die anderszins samenhangen met activiteiten die bijdragen aan de arbeidsinschakeling of sociale activering van de belanghebbende.
2. Doel:
Het wegnemen van financiële belemmeringen met betrekking tot het deelnemen aan een re-integratietraject in het kader van arbeidsinschakeling dan wel sociale activering.
3. Doelgroep:
De belanghebbende die, door het deelnemen aan een re-integratietraject in het kader van arbeidsinschakeling dan wel sociale activering, noodzakelijke kosten maakt welke niet anderszins worden vergoed.
4. Kosten welke voor vergoeding in aanmerking komen:
 - a. reiskosten;

- b. kosten voor kinderopvang;
 - c. onkosten in verband met vrijwilligerswerk;
 - d. overige kosten die verband houden met arbeidsinschakeling of sociale activering.
5. Nadere voorwaarden:
- a. voor zover voorzien kan worden in de betreffende kosten door een daarvoor geëigende voorliggende voorziening, komen de betreffende kosten niet voor vergoeding in aanmerking;
 - b. reiskosten worden vergoed op basis van de goedkoopst mogelijke oplossing, waarbij voor de voorwaarden en de hoogte van de te verstrekken vergoeding aangesloten wordt bij de bepalingen in de Beleidsregels Bijzondere Bijstand voor wat betreft woon-werkverkeer;
 - c. onkosten in verband met vrijwilligerswerk dienen aantoonbaar en verifieerbaar te zijn;
 - d. alle overige kosten die verband houden met arbeidsinschakeling of sociale activering dienen noodzakelijk, aantoonbaar en verifieerbaar te zijn;
 - e. de kosten kunnen vooraf, na overleg van een pro-formanota, worden vergoed.
6. Gronden voor beëindiging:
Het gestelde in artikel 3, derde of vierde lid van de Verzamelverordening WWB, I

ARTIKEL 6:3 ALGEMENE INKOMSTENVRIJLATING EN INKOMSTENVRIJLATING VOOR ALLEENSTAANDE OUDERS MET KINDEREN ONDER DE 12 JAAR

1. Definitie:
Het gedeeltelijk vrijlaten van inkomsten uit deeltijdarbeid waarbij de arbeid door de combinatie met het hebben van een urenbeperking in verband met een medische, psychische of arbeidskundige beperking van andere aard, bijdraagt aan de arbeidsinschakeling van belanghebbende.
2. Doel:
Een belanghebbende met een urenbeperking in verband met een medische, psychische of arbeidskundige beperking van andere aard, stimuleren deeltijdarbeid te aanvaarden, waardoor de arbeid bijdraagt aan de arbeidsinschakeling van belanghebbende.
3. Doelgroep:
De belanghebbende van 27 jaar en ouder en jonger dan 65 jaar, met een urenbeperking in verband met een medische, psychische of arbeidskundige beperking van andere aard, die door deeltijdwerk inkomsten verwerft. Voor alleenstaande ouders met ten laste komende kinderen beneden 12 jaar wordt de combinatie zorg-arbeid ook gezien als reden voor urenbeperking.
4. Nadere voorwaarden:
- a. de vrijlating wordt bepaald overeenkomstig het bepaalde in artikel 31, lid 2 onder n en r van de WWB, artikel 8, lid 2 van de IOAW en artikel 8, lid 3 van de IOAZ;

- b. de inkomsten worden conform de bepalingen in artikel 31, lid 2 onder n en o gedurende ten hoogste zes aaneengesloten maanden en voor alleenstaande ouders met kinderen onder de 12 jaar nog eens 30 maanden, niet tot de middelen van de belanghebbende gerekend;
 - c. de inkomstenvrijlating wordt toegekend met ingang van de eerste werkdag in die maand waarover de betreffende inkomsten zijn verworven.
 - d. Deze datum kan op aanvraag van de belanghebbende worden herzien voor zover dit verzoek wordt gedaan binnen 6 weken na kennisname van het besluit tot toepassing van de inkomstenvrijlating.
 - e. geen inkomstenvrijlating wordt toegepast over inkomsten die door belanghebbende zijn verzwegen en waarbij de teveel of ten onrechte verstrekte bijstand of uitkering op grond van de IOAW/IOAZ alsnog door het dagelijks bestuur wordt teruggevorderd of verrekend.
5. Gronden voor beëindiging:
Het gestelde in artikel 3, derde of vierde lid van de Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2004 is onverkort van toepassing.

ARTIKEL 6:4 NO-RISKPOLIS

1. Het dagelijks bestuur kan een No-riskpolis aanbieden aan een werkgever die een uitkeringsgerechtigde een dienstbetrekking aanbiedt.
2. Het dagelijks bestuur stelt de volgende voorwaarden ten aanzien van de uitkeringsgerechtigde:
 - a. 18 jaar of ouder; en
 - b. woont in Heusden, Loon op Zand of Waalwijk; en
 - c. staat als werkzoekende ingeschreven bij het UWV Werkplein.
3. Het dagelijks bestuur stelt de volgende voorwaarden ten aanzien van werkgever. De werkgever:
 - a. gaat met de werknemer een arbeidsovereenkomst aan van ten minste 16 uur per week met een duur van 6 maanden of één jaar;
 - b. heeft een arbeidsovereenkomst gesloten onder de geldende CAO-voorwaarden (indien van toepassing) of betaalt minimaal het wettelijk minimumloon;
 - c. overlegt een afschrift van de arbeidsovereenkomst.
4. De No-riskpolis biedt de werkgever:
 - a. na een eigen risico van 10 ziektedagen, een vergoeding van de loonschade gedurende de ziekteperiode van de werknemer tot het einde van de dekkingsduur;
 - b. inzet van een casemanager van Centraal Beheer die de werkgever ondersteunt bij alle poortwachterverplichtingen ten aanzien van de werknemer.
5. De uitkeringsgerechtigde is de verzekerde en de werkgever is de begunstigde.

6. Om de polis te activeren meldt de werkgever, na schriftelijke toestemming van BAANBREKERS, de indiensttreding van de uitkeringsgerechtigde bij Centraal Beheer Achmea.

ARTIKEL 6:5 SUBSIDIE- EN BUDGETPLAFONDS

1. De omvang van de voorzieningen wordt jaarlijks door het dagelijks bestuur vastgesteld.
2. Het budget voor de in deze beleidsregels genoemde voorzieningen wordt jaarlijks door het dagelijks bestuur vastgesteld op grond van de door het Ministerie en/of de gemeenten beschikbaar gestelde middelen.

§ 3. TERUGVORDERING, VERHAAL EN INVORDERING

§ 3.1 Herziening en intrekking

ARTIKEL 7 GEBRUIK MAKEN VAN DE WETTELIJKE BEVOEGDHEID

Het dagelijks bestuur maakt gebruik van de bevoegdheid tot:

- a. het herzien of intrekken van het recht op bijstand ingevolge artikel 54 lid 3 en 4 van de WWB;
- b. het herzien of intrekken van het recht op IOAW ingevolge artikel 17 lid 3 en 4 van de IOAW;
- c. het herzien of intrekken van het recht op IOAZ ingevolge artikel 17 lid 3 en 4 van de IOAZ.

ARTIKEL 8 HERZIENING OF INTREKKING VAN HET TOEKENNINGSBESLUIT

Een besluit tot toekenning van bijstand wordt herzien of ingetrokken indien:

- a. het niet of niet behoorlijk nakomen van de verplichting als bedoeld in artikel 17 lid 1 WWB, artikel 13 lid 1 IOAW, artikel 13 lid 1 IOAZ of artikel 30c lid 2 en 3 van de Wet Suwi, heeft geleid tot het ten onrechte of tot een hoog bedrag verlenen van bijstand;
- b. anderszins de bijstand ten onrechte of tot een te hoog bedrag is verleend.

ARTIKEL 9 AFZIEEN VAN HERZIENING OF INTREKKING VAN HET TOEKENNINGSBESLUIT

Het dagelijks bestuur kan op grond van dringende redenen besluiten af te zien van het nemen van een herzienings- of intrekkingbesluit.

§ 3.2 Terugvordering

ARTIKEL 10 GEBRUIK MAKEN VAN DE WETTELIJKE BEVOEGDHEID

Het dagelijks bestuur maakt gebruik van de bevoegdheid tot:

- a. het terugvorderen van ten onrechte of tot een te hoog bedrag verleende bijstand zoals neergelegd in de artikelen 58 tot en met 60 van de WWB;
- b. het terugvorderen van ten onrechte of tot een te hoog bedrag verleende IOAW, zoals neergelegd in artikel 25 van de IOAW;
- c. het terugvorderen van ten onrechte of tot een te hoog bedrag verleende IOAZ, zoals neergelegd in artikel 25 IOAZ.

ARTIKEL 11 TERUGVORDERING

Bijstand wordt teruggevorderd in de gevallen zoals vermeld in deze artikelen.

ARTIKEL 12 TEN ONRECHTE VERLENDE BIJSTAND

Het dagelijks bestuur vordert bijstand terug van de belanghebbende voor zover deze bijstand:

- a. ten onrechte of tot een te hoog bedrag is verleend;
- b. in de vorm van een geldlening is verleend en de uit de geldlening voortvloeiende verplichtingen niet of niet behoorlijk worden nagekomen;
- c. voortvloeit uit gestelde borgtocht;

- d. in gevolge artikel 52 WWB, bij wijze van voorschot is verleend en nadien is vastgesteld dat geen recht op bijstand bestaat;
- e. anderszins onverschuldigd is betaald en voor zover de belanghebbende dit redelijkerwijs kon begrijpen of;
- f. anderszins onverschuldigd is betaald, waaronder begrepen dat:
 - de belanghebbende naderhand met betrekking tot de periode waarover bijstand is verleend, over in aanmerking te nemen middelen als bedoeld in artikel 31 WWB, artikel 7, artikel 8 IOAW of artikel 8 IOAZ beschikt of kan beschikken;
 - bijstand is verleend met een bepaalde bestemming en naderhand door de belanghebbende vergoedingen of tegemoetkomingen worden ontvangen met het oog op die bestemming;
- g. terugvordering als bedoeld onder e. vindt niet plaats, indien de betreffende kosten zijn gemaakt meer dan twee jaar vóór de datum van het besluit tot terugvordering.

ARTIKEL 13 TERUGVORDERING VAN GEZINSLEDEN

Onverminderd het bepaalde onder artikel 10 worden kosten van bijstand, indien de bijstand aan een gezin, of alleenstaande ouder met zijn ten laste komende kinderen wordt verleend, van alle gezinsleden teruggevorderd indien:

- a. de bijstand als gezinsbijstand aan gehuwden had moeten worden verleend, maar zulks achterwege is gebleven, omdat de belanghebbende de verplichtingen, bedoeld in artikel 17, of artikel 30c, tweede en derde lid van de Wet Suwi, niet of niet behoorlijk is nagekomen, worden de kosten van bijstand mede worden teruggevorderd van personen met wiens middelen als bedoeld in paragraaf 3.4. van de WWB, artikel 7 WIJ, artikel 8 IOAW of artikel 8 IOAZ bij de verlening van bijstand rekening had moeten worden gehouden;
- b. de onder a genoemde personen zijn hoofdelijk aansprakelijk voor terugbetaling van de kosten van bijstand die worden teruggevorderd.

ARTIKEL 14 TERUGVORDERINGSBESLUIT

In het terugvorderingbesluit deelt het dagelijks bestuur aan de belanghebbende mede:

- a. tot welk bedrag en over welke periode de ten onrechte ontvangen bijstand wordt teruggevorderd;
- b. de reden van de terugvordering;
- c. het wetsartikel dan wel artikel, welke ten grondslag ligt aan de terugvordering;
- d. de termijn waarbinnen de betaling moet plaatsvinden, welke termijn wordt vastgesteld op betaling binnen zes weken, te rekenen vanaf de dag volgend op de dag van verzenddatum van de beschikking;
- e. op welke wijze het besluit, bij gebrekkige betaling, ten uitvoer zal worden gelegd;
- f. de mogelijkheid voor de belanghebbende om binnen zes weken na verzenddatum van de beschikking een betalingsregeling te treffen.
- g. de mogelijkheid dat indien het netto teveel betaalde bedrag aan bijstand niet is terugbetaald op 31 december, het restant alsnog bruto moet worden terugbetaald;
- h. de bezwaarmogelijkheid.

ARTIKEL 15 AFZIEN VAN HET NEMEN VAN EEN BESLUIT TOT TERUGVORDERING

- a. Het dagelijks bestuur neemt om pragmatische reden bij niet-fraudevorderingen lager dan € 50 op netto basis per kalenderjaar geen terugvorderingsbesluit.

- b. Het dagelijks bestuur besluit geheel of gedeeltelijk van terugvordering af te zien indien daarvoor een dringende reden aanwezig is.
- c. Indien op een later tijdstip blijkt dat belanghebbende onjuiste of onvolledige gegevens heeft verstrekt en de verstrekking van juiste of volledige gegevens tot een ander besluit zou hebben geleid, treedt de wettelijke verplichting tot terugvordering in werking.

§ 3.3 Kwijtschelding wegens schuldenproblematiek

ARTIKEL 16 KWIJTSCHELDING WEGENS SCHULDENPROBLEMATIEK

1. In afwijking van artikel 12 kan het dagelijks bestuur besluiten tot gehele of gedeeltelijke kwijtschelding van de teruggevorderde bijstand indien:
 - a. de terugvordering van bijstand niet het gevolg is van verwijtbaar gedrag van de belanghebbende;
 - b. redelijkerwijs te voorzien is dat de belanghebbende niet zal kunnen voortgaan met de betaling van zijn schulden, en;
 - c. redelijkerwijs te voorzien is dat een schuldregeling met betrekking tot alle vorderingen van de overige schuldeisers zonder een zodanig besluit niet tot stand zal komen, en de vordering van BAANBREKERS wegens teruggevorderde bijstand ten minste zal worden voldaan naar evenredigheid met de vorderingen van de schuldeisers van gelijke rang;
 - d. het bestaan van deze schulden de uitstroom van belanghebbende in belangrijke mate in de weg staat;
 - e. sub a t/m d kunnen alleen tot afzien van terugvordering leiden indien de vordering niet wordt gedekt door pand of hypotheek of een goed of goederen.
2. Het besluit tot gedeeltelijk afzien van terugvordering wegens schuldenproblematiek treedt niet in werking voordat een schuldregeling tot stand is gekomen.

ARTIKEL 17 INTREKKING KWIJTSCHELDINGSBESLUIT SCHULDENPROBLEMATIEK

Het besluit tot het gedeeltelijk afzien van terugvordering of tot het gedeeltelijk afzien van verdere invordering wordt ingetrokken of ten nadele van betrokkene gewijzigd indien:

- a. niet binnen 12 maanden nadat dat besluit is bekendgemaakt, een schuldregeling tot stand is gekomen;
- b. de belanghebbende zijn schuld aan BAANBREKERS niet overeenkomstig de schuldregeling voldoet; of
- c. onjuiste of onvolledige gegevens zijn verstrekt en de verstrekking van juiste of volledige gegevens tot een ander besluit zou hebben geleid.

§ 3.4 Kwijtschelding

ARTIKEL 18 KWIJTSCHELDING ALGEMEEN

In afwijking van artikel 12 kan het dagelijks bestuur op verzoek van de belanghebbende besluiten van terugvordering of verdere terugvordering af te zien, indien de belanghebbende:

- a. gedurende drie jaar volledig aan zijn betalingsverplichtingen heeft voldaan en indien het gemiddelde inkomen van de belanghebbende in die periode de beslagvrije voet bedoeld

in de artikelen 475c en 475d van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering niet te boven is gegaan en de terugvordering niet het gevolg is van het niet of niet behoorlijk nakomen van de verplichting, bedoeld in artikel 17 lid 1 WWB, artikel 13 lid 1 IOAW en artikel 13 lid 1 IOAZ, of artikel 30c lid 2 en 3 van de Wet Suwi. Deze kwijtschelding is ook van toepassing op bijstand die is verleend in de vorm van een geldlening op basis van artikel 51 van de WWB.

- b. gedurende drie jaar niet volledig aan zijn betalingsverplichtingen heeft voldaan, maar het achterstallig bedrag over die periode, vermeerderd met de op de invordering betrekking hebbende kosten, alsnog heeft betaald en de terugvordering niet het gevolg is van het niet of niet behoorlijk nakomen van de verplichting, bedoeld in artikel 17 lid 1 WWB, artikel 13 lid 1 IOAW en artikel 13 lid 1 IOAZ, of artikel 30c lid 2 en 3 van de Wet Suwi.
- c. geen verwijtbare vordering heeft, er géén sprake is van een vordering gedekt door pand of hypotheek op een goed of goederen en, nadat gedurende 24 aaneengesloten maanden volledig aan de aflossingsverplichting is voldaan, een bedrag, overeenkomend met ten minste 75% van de restsom in één keer aflost.

ARTIKEL 19 KWIJTSCHELDING BIJZONDER

In afwijking van artikel 12 kan het dagelijks bestuur besluiten van terugvordering of van verdere terugvordering af te zien, indien de belanghebbende gedurende tien jaar geen betalingen heeft verricht en niet aannemelijk is dat hij deze op enig moment zal gaan verrichten.

ARTIKEL 20 GEEN KWIJTSCHELDING

Kwijtschelding als bedoeld in artikelen 18, 19, vindt niet plaats indien:

- a. de terugvordering van bijstand het gevolg is van verwijtbaar gedrag van de belanghebbende;
- b. de vordering wordt gedekt door pand of hypotheek op een goed of goederen, behoudens voor zover de vordering niet op de goederen verhaald kan worden;
- c. de terugvordering van bijstand zijn grondslag heeft in artikel 58 lid 1 sub f onder 1 en 2 WWB, artikel 54 lid 1 sub c WIJ, artikel 25 lid 2 IOAW, of artikel 25 lid 2 IOAZ.

ARTIKEL 21 KWIJTSCHELDING WEGENS DRINGENDE REDENEN

In afwijking van de artikelen 18, 19 en 20 kan het dagelijks bestuur besluiten de vordering kwijt te schelden indien daarvoor een dringende reden aanwezig is.

§ 3.5 Invordering van teruggevorderde bijstand

ARTIKEL 22 INVORDERINGSBESLUIT INDIEN VAN TOEPASSING

In het invorderingsbesluit deelt het dagelijks bestuur aan de belanghebbende mede:

- a. op welk terugvorderingsbesluit de invordering betrekking heeft;
- b. de termijn of termijnen waarbinnen de belanghebbende de ten onrechte ontvangen bijstand dient terug te betalen;
- c. op welke wijze het besluit, bij gebrekkige betaling, ten uitvoer zal worden gelegd;
- d. de rente en kosten welke in rekening worden gebracht bij gebrekkige betaling;
- e. de bezwaarmogelijkheid.

ARTIKEL 23 DE HOOGTE VAN HET VAST TE STELLEN AFLOSSINGSBEDRAG

1. Onverminderd het bepaalde in artikel 60, vierde lid van de WWB en artikel 28, tweede lid van de IOAW en IOAZ en ongeacht de in artikel 4:87 van de Awb genoemde betalingstermijn, gaat het dagelijks bestuur bij een debiteur met WWB-, IOAW-, IOAZ- of Bbz-uitkering, meteen na afgifte van het besluit tot terugvordering over tot verrekening van de vordering met een eventueel recht op bijstand of een uitkering in het kader van de IOAW of IOAZ.
2. De minimale aflossing van de in het eerste lid genoemde vordering wordt bepaald op 6% per maand van de van toepassing zijnde bijstandsnorm, inclusief vakantiegeld.
3. De debiteur zonder WWB-, IOAW-, IOAZ- of Bbz-uitkering dient de teveel betaalde bijstand dan wel uitkering ineens terug te betalen. Indien dit niet mogelijk is, kan deze debiteur verzoeken om een aflossingsregeling te treffen.
4. In navolging op het derde lid dient, bij het treffen van een regeling, de hoofdsom in maximaal 36 maanden te zijn voldaan met een minimale aflossing van 6% per maand van de van toepassing zijnde bijstandsnorm, inclusief vakantiegeld.
5. In afwijking van het vierde lid kan een draagkrachtonderzoek worden verricht. Dit gebeurt alleen op gemotiveerd verzoek van de debiteur én indien een aflossing binnen 36 maanden leidt tot overschrijding van de beslagvrije voet. Bij het draagkrachtonderzoek geldt als draagkrachtruimte 6% van de van toepassing zijnde bijstandsnorm vermeerderd met 50% van het bedrag boven de van toepassing zijnde bijstandsnorm, inclusief vakantiegeld.

ARTIKEL 24 UITSTEL VAN BETALING

1. Een betalende debiteur kan voor een periode van maximaal 3 maanden, gemotiveerd verzoeken om uitstel van terugbetaling.
2. Na afloop van de het eerste lid genoemde periode wordt de incasso automatisch hervat.
3. In geval van dringende aantoonbare reden kan worden afgeweken van de periode genoemd in eerste lid.

ARTIKEL 25 DE HOOGTE VAN HET VAST TE STELLEN AFLOSSINGSBEDRAG BIJ GELDLeningen

De aflossing van de geldlening wordt bepaald op 6% van deze van toepassing zijnde bijstandsnorm vermeerderd met 50% van het bedrag boven de van toepassing zijnde bijstandsnorm.

ARTIKEL 26 VERREKENING, AFLOSSING EN BESLAGLEGGING

Indien de belanghebbende niet bereid is tot het treffen van een minnelijke betalingsregeling of een eerder opgelegd betalingsverplichting niet meer nakomt, dan wordt het terugvorderingsbesluit ten uitvoer gelegd door middel van:

- a. verrekening met de maandelijks verleende bijstand ingevolge de WWB, IOAW of IOAZ, of op grond van artikel 6:127 van het Burgerlijk Wetboek of bij het ontbreken van deze mogelijkheid;
- b. een executoriaal beslag overeenkomstig de artikelen 478b tot en met 479g behoudens artikel 479e lid 2 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering;

- c. een executoriaal beslag op onroerende zaken of onder derden overeenkomstig het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering door middel van inschakeling van een deurwaarder;
- d. indien het een terugvordering van bijstand betreft en de belanghebbende een uitkering of algemene bijstand of IOAW, IOAZ ontvangt van een andere gemeente, dan wel een uitkering ontvangt op grond van de werkloosheidwet, de Ziektewet, de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering, de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening militairen, de Wet arbeid en zorg, de Toeslagenwet, de Algemene Ouderdomswet of de Algemene Nabestaandenwet, betaalt het college, het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, onderscheidenlijk de Sociale verzekeringsbank het bedrag van de terugvordering, zonder dat daar een machtiging voor nodig is van de belanghebbende, op verzoek aan het dagelijks bestuur, dat besluit tot terugvordering.
- e. tenzij de debiteur anders aangeeft gaat de aflossing van boete voor op de terugvordering.

§ 3.6 Verhaal

ARTIKEL 27 ALGEMEEN

1. Gebruik wordt gemaakt van de bevoegdheid tot verhaal van de kosten van bijstand overeenkomstig de artikelen 61 t/m 62i van de Wet werk en bijstand. Daarbij wordt het volgende in acht genomen:
 2. Bij de beoordeling van het verhaalsrecht en de omvang van het te verhalen bedrag wordt uitgegaan van de maatstaven die gelden en de omstandigheden die van belang zijn in het geval de rechter moet beslissen of en zo ja tot welk bedrag een uitkering tot levensonderhoud of inkomensvoorziening na echtscheiding, scheiding van tafel en bed of ontbinding van het huwelijk na scheiding van tafel en bed zou moeten worden toegekend.
 3. Een besluit tot verhaal wordt door het dagelijks bestuur aan degene op wie verhaal wordt gezocht, medegedeeld. Het besluit vermeldt het bedrag of de bedragen waarvan, evenals de termijn of termijnen waarbinnen, betaling wordt verlangd.
 4. Bij verhaal op de nalatenschap kan de mededeling worden gericht aan de langstlevende echtgenoot of een der erfgenamen die geacht kan worden bij de afwikkeling van de nalatenschap te zijn betrokken.
 5. Indien de belanghebbende niet uit eigen beweging bereid is de verlangde gelden aan BAANBREKERS te betalen dan wel niet of niet tijdig tot betaling daarvan overgaat, wordt overgegaan tot verhaal in rechte. Hiervan wordt afgezien als het te betalen bedrag minder bedraagt dan € 600 per jaar. De uitspraak van de rechter levert een executoriale titel op. Vanaf het moment van het verkrijgen van een executoriale titel is er geen reden om verhaalsvorderingen anders te bezien dan vorderingen die voortkomen uit terugvordering. Om die reden zijn op grond van dit artikel de invorderingsbepalingen terugvordering dan ook van toepassing op (afdwingbare) verhaalsvorderingen met dien verstande dat de invordering van

verhaalsvorderingen gelijk worden gesteld met terugvorderingen niet zijnde fraudevorderingen.

6. Indien de belanghebbende een rechterlijke uitspraak betreffende levensonderhoud niet nakomt, wordt verhaald in overeenstemming met deze uitspraak en conform het bepaalde in artikel 62b WWB.
7. Indien de belanghebbende niet bereid blijkt de door de rechter vastgestelde bijdrage voor levensonderhoud of de op verzoek van BAANBREKERS vastgestelde bijdrage te voldoen, wordt die uitspraak tenuitvoergelegd door middel van executoriaal beslag overeenkomstig de artikelen 479b tot en met 479g, behoudens artikel 479e lid 2 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering.

ARTIKEL 28 TOEPASSEN VERHAALSBEVOEGDHEID

Afgezien wordt van verhaal als:

- a. de te verhalen kosten minder dan € 50 per maand of € 600 per jaar bedragen;
- b. het verhaal een schuldsaneringsregeling in de weg staat;
- c. het verhaal onredelijk is door het gedrag van de bijstandsgerechtigde jegens de persoon op wie verhaal wordt gezocht;
- d. op de verhaalschuld al 3 jaar afgelost is en belanghebbende (mede) tengevolge van deze aflossing over een inkomen heeft beschikt dat de beslagvrije voet niet te boven is gegaan;
- e. het verhaal zou leiden tot onaanvaardbare financiële of sociale gevolgen bij belanghebbende of diens gezin.

§ 3.7 Overige bepalingen

ARTIKEL 29 NIET NAKOMEN BETALINGSVERPLICHTING

1. De klant voldoet tijdig aan zijn betalingsverplichting als hij zijn verplichting nakomt binnen 6 weken na ontvangst van de terugvorderingsbeschikking.
2. Als de debiteur niet tijdig aan zijn betalingsverplichting voldoet, wordt een aanmaning verzonden met een betalingstermijn van 14 kalenderdagen.
3. Indien de debiteur na deze aanmaning nog steeds niet aan zijn betalingsverplichting voldoet, wordt, gelet op het gestelde in art. 4.119 en 4.120 Awb, een dwangbevel verzonden en wordt het executietraject opgestart.

ARTIKEL 30 TEN UITVOERLEGGING BESLUIT

Indien de belanghebbende niet bereid is tot het treffen van een minnelijke betalingsregeling, of een eerder opgelegde betalingsverplichting niet meer nakomt wordt het terugvorderingsbesluit tenuitvoergelegd door middel van:

- a. verrekening met de maandelijks verleende bijstand ingevolge de Wet werk en bijstand, de Inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers (IOAW) en de Inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijke arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen (IOAZ), op grond van artikel 6:127 van het Burgerlijk Wetboek, of bij het ontbreken van deze mogelijkheid,
- b. een executoriaal beslag overeenkomstig de artikelen 479b tot en met 479g, behoudens artikel 479e lid 2 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering.

- c. overdracht aan de gerechtsdeurwaarder waarbij de invordering wordt verhoogd met de deurwaarderskosten. De invordering wordt verminderd met door BAANBREKERS in rekening gebrachte kosten van invordering.

ARTIKEL 31 RENTE EN KOSTEN

1. Als de belanghebbende in gebreke blijft met zijn betaling en conform artikel 29 een aanmaning wordt verzonden, wordt aan de belanghebbende op grond van artikel 4.113 Awb een vergoeding voor de aanmaning in rekening gebracht.
2. Als de belanghebbende na de aanmaning nog in gebreke blijft met zijn betaling wordt de vordering verhoogd met de kosten van de betekening en de tenuitvoerlegging van het conform artikel 29 verzonden dwangbevel, zijnde de gerechtelijke en buitengerechtelijke kosten.
3. De gerechtelijke kosten worden berekend met toepassing van de op grond van artikel 434a van het Wetboek van Burgelijke Rechtsvordering vastgestelde tarieven die zijn neergelegd in het Besluit tarieven ambtshandelingen gerechtsdeurwaarders.
4. De buitengerechtelijke kosten worden bepaald op grond van het Besluit buitengerechtelijke kosten³ en het Rapport Voorwerk II⁴ en bedragen 15% van de oorspronkelijk verschuldigde hoofdsom met een minimum van € 50,00 en een maximum van € 680,00.
5. Zodra de vordering is overgedragen aan de gerechtsdeurwaarder, treedt artikel 29 lid 3, in werking.

ARTIKEL 32 WETTELIJKE RENTE

1. Ingevolge artikel 4:98 Awb is BAANBREKERS gerechtigd tot het innen van wettelijke rente indien de debiteur in verzuim is getreden. Om pragmatische redenen wordt de wettelijke rente, indien BAANBREKERS zelf overgaat tot invordering, niet berekend en niet in rekening gebracht.
2. In tegenstelling tot het eerste lid wordt van de bevoegdheid om wettelijke rente (art. 4:98 Awb) in rekening te brengen, gebruik gemaakt als de invordering van de bestuursrechtelijke geldschuld wordt uitbesteed aan derden (gerechtsdeurwaarder of incassobureau).
3. Indien periodieke bijstand als lening is verstrekt onder verband van krediethypotheek wordt, te rekenen vanaf de beëindigingsdatum van de periodieke bijstand, gedurende 10 jaar geen rente berekend. Na afloop van deze termijn wordt wel rente in rekening gebracht.
4. Het eerste lid is niet van toepassing wanneer sprake is van een in het kader van de Bbz 2004 opgezegde lening. Nadat de lening is opgezegd, wordt deze een vordering op grond van de WWB. BAANBREKERS gaat in deze over tot het innen van rente

³ Artikel 1: De buitengerechtelijke kosten, bedoeld in artikel 4:120 van de Algemene wet bestuursrecht, kunnen in rekening worden gebracht voor zover zij redelijk zijn. De buitengerechtelijke kosten bedragen ten hoogste 15% van de geldsom, bedoeld in artikel 4:86 van de Algemene wet bestuursrecht.

⁴ Het **Rapport Voorwerk II** is een landelijke richtlijn uit 2000 voor rechters om de hoogte van de buitengerechtelijke kosten in civiele zaken te bepalen. Dit betreft vooral incassokosten. Aanbevolen werd dat de buitengerechtelijke kosten (exclusief de wettelijke rente) maximaal 15% van de gevorderde hoofdsom mogen bedragen. In deze kosten zijn ook de "administratiekosten" of "bureaustkosten" begrepen. De aanbeveling is in 2009 omgezet in wetgeving in het Besluit buitengerechtelijke kosten.

waarbij de rente gelijk is aan het bedrag en de berekening zoals deze gold binnen de Bbz-lening.

ARTIKEL 33 BRUTERING BIJSTAND

Terugvordering geschiedt bruto, echter in een aantal situaties kan de terugvordering beperkt worden tot het bedrag van de netto verleende bijstand, IOAW en IOAZ, te weten:

- a. wanneer het een onbelaste verstrekking betreft, bijvoorbeeld in het kader van de bijzondere bijstandsverlening en voorschotten;
- b. als er sprake is van een onverschuldigde betaling aan derden;
- c. wanneer de belanghebbende achteraf na afsluiting van het boekjaar inkomsten ontvangt die betrekking hebben op een periode in het vorige jaar, bijvoorbeeld invallers in het onderwijs;
- d. als de terugvordering het gevolg is van aantoonbare nalatigheid van BAANBREKERS;
- e. als terugvordering in het lopende boekjaar plaatsvindt.

ARTIKEL 34 FREQUENTIE HERONDERZOEK

1. Er vindt geen heronderzoek plaats op vorderingen en verhaal waarbij betalingen consequent en conform afspraak plaatsvinden.
2. Indien er sprake is van WSNP wordt gedurende de periode van WSNP geen heronderzoek uitgevoerd. Zes maanden nadat de WSNP is verstreken wordt aangevangen met een heronderzoek.
3. Een heronderzoek vindt eveneens niet plaats bij een onderhoudsplichtige aan wie, vanwege het ontbreken van enige draagkracht, geen onderhoudsbijdrage is opgelegd en bij wie aantoonbaar nimmer enige draagkracht aanwezig zal zijn.

§ 4. SLOTBEPALINGEN

ARTIKEL 35 HARDHEIDSCLAUSULE

Indien de toepassing van deze beleidsregels tot onbillijkheden leiden, kan het dagelijks bestuur ten gunste van de belanghebbende afwijken van de bepalingen. Van deze mogelijkheid dient terughoudend gebruik gemaakt te worden om het scheppen van precedentes tegen te gaan. Overigens laat dit artikel de werking van artikel 4: 84 Awb onverlet.

ARTIKEL 36 ONVOORZIENE OMSTANDIGHEDEN

In alle gevallen waarin dit besluit niet voorziet, beslist het dagelijks bestuur. Het dagelijks bestuur kan in bijzondere gevallen afwijken van de bepalingen in dit besluit, als toepassing daarvan tot onbillijkheden van overwegende aard leidt.

ARTIKEL 37 CITEERTITEL EN INWERKINGTREDING

1. Dit besluit kan worden aangehaald als: 'Verzamelbesluit beleidsregels WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2004'.
2. Het besluit treedt, met terugwerkende kracht naar 1 januari 2013, in werking op de dag na publicatie in de daarvoor bestemde periodieken. Voor situaties gelegen vóór 1 januari 2013 is van toepassing het Verzamelbesluit Beleidsregels WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2004, laatstelijk door het dagelijks bestuur van de ISD Midden-Langstraat gewijzigd op 07 september 2012.

Aldus vastgesteld door het dagelijks bestuur in zijn vergadering van 21 maart 2014

de secretaris,

de voorzitter,

mevrouw A.E.W. van Limpt

mevrouw Drs. M. Mulder

TOELICHTING VERZAMELBESLUIT

ALGEMEEN

De verplichte verordeningen op re-integratie, afstemming en handhaving, toeslagen en verlagingen en langdurigheidstoeslag zijn samengevoegd in één verzamelverordening, omdat de onderwerpen zeer nauw samenhangen en hiermee ook een bijdrage wordt geleverd aan het vereenvoudigen en terugdringen van regels. Om dezelfde reden worden de beleidsregels ook geclusterd. In dit Verzamelbesluit worden de beleidsregels voor re-integratie en terugvordering, verhaal, invordering samengevoegd. De Beleidsregels Bijzonder Bijstand blijven vooralsnog apart.

Het Verzamelbesluit is als volgt opgebouwd:

- a. algemene bepalingen;
- b. re-integratie;
- c. terugvordering, verhaal en invordering;
- d. slotbepalingen.

INLEIDING

Meer mensen aan het werk is een belangrijke opdracht van deze regering. Mensen mogen niet afhankelijk worden gemaakt van een uitkering. Voorkomen moet worden dat mensen te snel worden afgeschreven en permanent aan de kant staan. Werk biedt mensen perspectief, zelfrespect, sociale contacten en sociale betrokkenheid. De Wet werk en bijstand (WWB) is er nog alleen voor degenen die het echt nodig hebben.

In de Wet werk en bijstand (WWB), de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers IOAW) en de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen (IOAZ), wordt de plicht tot arbeidsinschakeling die is verbonden aan het recht op bijstand of uitkering, expliciet genoemd. Hierbij wordt uitgegaan van de volgende criteria:

- het zelf kunnen voorzien in de algemeen noodzakelijk kosten van het bestaan door middel van het verkrijgen en behouden van algemeen geaccepteerde arbeid is het leidende criterium;
- er kunnen door de onder de doelgroepen vallende belanghebbenden, geen eisen worden gesteld aan de aansluiting van de arbeid op het opleidingsniveau, eerder opgedane werkervaring en beloningsniveau;
- arbeid van tijdelijke aard dient geaccepteerd te worden;
- alle vormen van gesubsidieerd werk, met uitzondering van werkzaamheden in WSW-verband, worden beschouwd als algemeen geaccepteerde arbeid.

Kaders realisatie arbeidsinschakeling

Resultaatgericht handelen in het kader van de arbeidsinschakeling begint met een preventief optreden. Dit betekent dat, daar waar dat mogelijk is, gestreefd dient te worden naar het voorkomen van de noodzaak tot het verstrekken van bijstand of een uitkering door een effectieve bemiddeling naar betaald werk. In die gevallen waarin toch tijdelijk bijstand of een uitkering noodzakelijk is, worden concrete acties ondernomen richting arbeidsinschakeling.

Vanaf het eerste contact met de belanghebbende die algemene bijstand of een uitkering aanvraagt, dient daarom de boodschap te zijn:

- u hebt recht op bijstand of een uitkering omdat u (tijdelijk) niet in de noodzakelijke kosten van het bestaan kunt voorzien omdat u geen betaald werk hebt;
- u hebt de plicht om mee te werken aan een zo spoedig mogelijke arbeidsinschakeling;
- de inzet is “werk boven uitkering”. Daarom gaat u actief aan de slag en gaan wij u begeleiden en voor zover nodig bieden wij u voorzieningen aan die de arbeidsinschakeling mogelijk maken;
- u kunt, binnen vooraf vastgestelde grenzen, kiezen, maar als u niet kiest, kiezen wij voor u. Dit laatste uiteraard binnen de grenzen van de van toepassing zijnde wet- en regelgeving.

Het recht op ondersteuning en voorzieningen in de WWB, de IOAW en de IOAZ die de arbeidsinschakeling mogelijk dienen te maken, wordt expliciet genoemd.

Verzamelverordening WWB, IOAW,IOAZ en Bbz 2004

In de Verzamelverordening WWB, IOAW,IOAZ en Bbz 2004 is vastgelegd op welke wijze het algemeen bestuur hieraan invulling heeft gegeven.

Beleidsregels

Het algemeen bestuur heeft, ter uitvoering van de Verzamelverordening WWB, IOAW,IOAZ en Bbz 2004, het dagelijks bestuur opgedragen om een aantal taken in het kader van de re-integratie in beleidsregels nader in te vullen en vorm te geven.

Uitgaande van de opdracht van het algemeen bestuur heeft het dagelijks bestuur in deze beleidsregels neergelegd op welke wijze het dagelijks bestuur uitvoering geeft aan deze taken. Daarbij is uitgegaan van het standpunt dat het werkveld re-integratie dynamisch is. De beleidsregels dienen dan ook niet te worden gezien als een eenmalige statische opsomming van re-integratieactiviteiten en voorzieningen. Gaandeweg ontstaan nieuwe voorzieningen, projecten, inzichten en contacten met re-integratiepartners. Beleidsplannen en beleidsregels dienen daarom periodiek beoordeeld te worden op actualiteit en indien dit noodzakelijk is, te worden aangepast. Daar waar noodzakelijk wordt per artikel een toelichting gegeven. De invulling van de beleidsregels volgt artikelsgewijs de opzet van de Verzamelverordening WWB, IOAW,IOAZ en Bbz 2004.

Per 1 juli is de zoektijd voor jongeren onder de 27 jaar uitgebreid met de bepaling dat de jongere ook zijn mogelijkheden voor het volgen van regulier door het Rijk bekostigd (uit 's Rijks kas bekostigd) onderwijs moet onderzoeken. Deze bepaling is verwerkt in het Verzamelbesluit.

TOELICHTING PER ARTIKEL

§ 1. Algemene bepalingen

ARTIKEL 1 – BEGRIPSOMSCHRIJVINGEN

Lid 1:

In aanwijzing 20 voor de decentrale regelgeving is bepaald dat voor lagere overheden met betrekking tot de terminologie in een regeling de Algemene wet bestuursrecht, de Provincie- of Gemeentewet en zo nodig de Europese en internationale regelgeving, wordt gevolgd. Daarbij geldt tevens dat regels uit een hogere wettelijke regeling niet worden herhaald in een provinciale of gemeentelijke regeling. In het kader van een uniform gebruik van termen en begrippen is deze lijn ook doorgetrokken naar de beleidsregels. Dit heeft mede tot gevolg dat in het eerste lid bepaald wordt dat alle begrippen die niet nader worden omschreven in de beleidsregels dezelfde omschrijving hebben als in de Algemene wet bestuursrecht (Awb) en de Wet werk en bijstand (WWB) of de van toepassing zijnde wetten. Deze systematiek zorgt in de uitvoeringspraktijk voor een uniforme hantering van de diverse begrippen. Afkortingen van woorden of woordgroepen zijn niet in de begripsomschrijvingen opgenomen, maar in de lijst van gebruikte afkortingen. Een afkorting is niet anders dan een verkorte schrijfwijze of uitspraak van één of meer woorden waarvan de betekenis elders al is vastgelegd. Verklaringen van afkortingen behoren daarom niet in de begripsomschrijvingen thuis maar in de lijst van gebruikte afkortingen. Bovendien zal niet eerder een afkorting worden gebruikt dan nadat de volledige schrijfwijze en de daarbij behorende afkorting, (tussen haakjes), is vermeld.

Lid 2: De begrippen zijn in een logische volgorde gerangschikt en in groepen geclusterd.

§ 2. Re-integratie

ARTIKEL 2 – AANVULLENDE DEFINITIES VOOR DEZE PARAGRAAF

In dit artikel worden de begrippen omschreven die specifiek betrekking hebben op re-integratie.

ARTIKEL 3 – INDELING DOELGROEPEN

BAANBREKERS maakt gebruik van de participatieladder. Met de participatieladder wordt inzichtelijk gemaakt in welke mate een belanghebbende deelneemt aan de maatschappij (trede op de ladder), of de persoon groeipotentieel heeft (binnen één jaar minstens één trede op de ladder stijgen) en welke afstand een belanghebbende van de arbeidsmarkt afstaat (het groeiperspectief/het te verwachten niveau: op welke trede staat deze persoon op een bepaald moment verder in de toekomst). Op grond hiervan wordt bepaald welke voorzieningen ingezet kunnen worden om de afstand naar de arbeidsmarkt te kunnen overbruggen. De momenten van meting (vaststelling van de trede op de verschillende momenten), de frequentie (de periode tussen de metingen) en de periode van groeiperspectief (wat is de te verwachte trede op enig moment verder in de toekomst), wordt jaarlijks in het afdelingsplan vastgelegd.

ARTIKEL 3:1 – AANBOD VOORZIENINGEN

Lid 1

In het eerste lid is vastgelegd welke voorzieningen het dagelijks bestuur in ieder geval kan aanbieden. Door deze wijze van formulering wordt bewerkstelligd dat het aanbod aan voorzieningen niet limitatief is maar flexibel blijft. Daardoor wordt een situatie gecreëerd waarin het aanbod van voorzieningen afgestemd kan worden op de feitelijke behoefte aan een bepaalde voorziening.

Lid 2

Het tweede lid formaliseert de mogelijkheid om af te wijken van de in het eerste lid omschreven voorzieningen.

Toelichting met betrekking tot de omschrijving van voorzieningen

Omwille van de duidelijkheid en ter voorkoming van misinterpretaties, is bij de omschrijving van een voorziening gekozen voor een eenduidige en standaard omschrijving. Dit leidt ertoe dat elke voorziening onder de navolgende “kopjes” wordt omschreven:

- de definitie van de voorziening;
- het doel van de voorziening;
- de doelgroep die aanspraak kan maken op de voorziening;
- de nadere voorwaarden die aan de voorziening zijn verbonden en de eventuele duur;
- eventuele verplichtingen;
- overige van belang zijnde onderwerpen;
- gronden voor beëindiging van de voorziening.

Lid 3

Met de inwerkingtreding van het Wetsvoorstel tot wijziging van de WWB en samenvoeging van deze wet met de Wij per 1 januari 2012, heeft de Regering, naast het samenvoegen van de WWB met de Wij en het als gevolg daarvan intrekken van de Wij, de verplichtingen voor jongeren tot 27 jaar, aangescherpt. Ondermeer is voor de jongere tot 27 jaar, een zoektermijn van 4 weken ingevoerd (vanaf de datum van melding). In deze periode dient de jongere aantoonbare inspanningen te verrichten om algemeen geaccepteerde arbeid te verkrijgen en zijn mogelijkheden voor de terugkeer naar regulier onderwijs te onderzoeken.

Per 1 juli 2012 is de zoektermijn uitgebreid met de bepaling dat de jongere ook zijn mogelijkheden voor het volgen van regulier door het Rijk bekostigd (uit 's Rijks kas bekostigd) onderwijs moet onderzoeken.

Het dagelijks bestuur heeft ten aanzien van voornoemde wetgeving beleidsvrijheid waar het ijkpunt legt voor het bepalen of terugkeer naar school wenselijk is. Vanuit de praktijk is gebleken dat werkgevers veelal een doelgericht diploma vragen van hun sollicitanten. Om deze reden is dan ook gekozen voor het principe dat jongeren een startkwalificatie dienen te behalen. Een startkwalificatie is scholing op MBO2-, MBO3-, MBO4-, HBO- of WO-niveau die met diploma is afgerond.

Als de jongere geen startkwalificatie heeft en hij kan (weer) terug naar het regulier onderwijs, bestaat er geen recht op bijstand (meer). Het maakt niet uit of er nog recht op studiefinanciering bestaat.

Jongeren die duurzaam en volledig arbeidsongeschikt zijn en als gevolg hiervan geen scholing kunnen volgen komen in aanmerking voor een Wajong-uitkering. Dit geldt als voorliggende voorziening op de WWB. In artikel 9 lid 2 van de wet is bepaald dat het college/dagelijks bestuur een tijdelijke ontheffing kan verlenen op de arbeidsverplichtingen mits hier dringende redenen voor aanwezig zijn. Het is reëel om ditzelfde principe te hanteren voor de scholingsplicht. Een dringende reden wordt in ieder geval aanwezig geacht indien betrokkene een behandeling volgt voor medische- of psychische problematiek welke het onmogelijk maakt om reguliere scholing te volgen. Er kunnen zich ook andere in de persoon gelegen factoren voordoen (bv. de mate van leerbaarheid) die het volgen van regulier onderwijs onmogelijk maken. De jongere zelf zal documenten/bewijsmateriaal moeten verstrekken op basis waarvan beoordeeld kan worden dat er geen mogelijkheden meer zijn binnen het bekostigd onderwijs. Gedacht kan worden aan adviezen van bevoegde deskundigen of de leerplichtambtenaar. De ontheffing van de verplichting tot terugkeer naar school wordt voor de duur van maximaal 12 maanden verleend. Hierna moet de situatie opnieuw beoordeeld worden.

ARTIKEL 3:2 – BEMIDDELING

Uitgaande van de Participatieladder komt alleen die belanghebbende voor deze voorziening in aanmerking waarbij geen feitelijke belemmeringen meer aanwezig zijn voor het verkrijgen en behouden van betaalde arbeid. De voorziening is dan ook bedoeld om belanghebbende de noodzakelijk geachte ondersteuning te bieden bij het solliciteren. Om de definitie van bemiddeling toekomstproof te maken is opgenomen dat van bemiddeling ook sprake is als de (voorgenomen) plaatsing bij een werkgever gecombineerd gaat worden met andere de arbeidsinschakeling bevorderende maatregelen. Dat kan ook de loondispensatie zijn, maar ook bijvoorbeeld no-riskpolis. Overigens kunnen ook nu al dit soort maatregelen, uitgezonderd de loondispensatie, worden ingezet.

ARTIKEL 3:3 – SCHOLING

Scholing wordt ingezet indien dit noodzakelijk is voor de toeleiding naar de arbeidsmarkt, het behalen van een startkwalificatie, of voor het behoud van de bestaande arbeid. Hier wordt bedoeld scholing die ingezet wordt als onderdeel van het traject/de plaatsing. Hier wordt niet bedoeld de scholing als voorziening van werk naar werk. Het is toegestaan die uit het Participatiebudget te financieren. Dit is echter in eerste instantie de verantwoordelijkheid van de werkgever(s).

ARTIKEL 3:4 – PROEFPLAATSING

Bij een proefplaatsing staat niet de arbeid zelf, maar het leren werken centraal. Het leren werken is gericht op het uitbreiden van de kennis en ervaring van de belanghebbende. De belanghebbende wordt door BAANBREKERS in staat geacht op korte termijn uit te stromen naar de reguliere arbeidsmarkt.

Van de werkgever wordt verwacht dat hij de intentie heeft de belanghebbende na maximaal zes maanden al dan niet regulier in dienst te nemen. Begeleiding van de belanghebbende vindt plaats door de werkgever maar daarnaast ook door BAANBREKERS. Na afloop van de proefplaatsing dient door het dagelijks bestuur beoordeeld te worden of uitstroom naar regulier werk voor belanghebbende zonder meer mogelijk is, of dat er (nog) een volgende voorziening dient te worden ingezet. Een Proefplaatsing kan zowel in de marktsector als in de collectieve sector plaatsvinden.

ARTIKEL 3:5 – ORIËNTATIEPLAATSEN

Oriëntatieplaatsen zijn bedoeld voor de belanghebbende van wie het dagelijks bestuur inschat dat deze nog niet op korte of middellange termijn reguliere arbeid kan aanvaarden. Door middel van een oriëntatieplaats, die bedoeld is om persoonlijke kennis en vaardigheden op te doen, kan de afstand tot de arbeidsmarkt verkleind worden. Oriëntatieplaatsen worden ingezet met behoud van uitkering. De begeleiding van de belanghebbende is in het geval van de oriëntatieplaats vooral een zaak van BAANBREKERS.

ARTIKEL 3:6 – SUBSIDIEBAAN

Indien, al dan niet na toepassing van een proefplaatsing, blijkt dat uitstroom naar regulier werk nog niet direct mogelijk is, kan de betreffende werkgever als hij de belanghebbende minimaal voor 1/2 jaar in dienst neemt, tijdelijk een loonkostensubsidie ontvangen. De loonkostensubsidie is bedoeld ter compensatie van nog ontbrekende arbeidsproductiviteit. Dit sluit aan bij de uitgangspunten van de loonkostendispensatie in de toekomstige Wet werken naar vermogen. Hierbij wordt uitgegaan van het feit dat een persoon met zijn arbeidsproductiviteit (loonwaarde) (nog) niet in staat is om 100% van het Wettelijk minimum loon te verdienen. De loonkostensubsidie in de Subsidiebaan sluit aan bij deze methodiek.

De loonkostensubsidie wordt uitgedrukt in een percentage van het te verdienen loon. Het percentage is gekoppeld aan de loonwaarde en het ontbrekende deel naar 100% van het bruto functieloon. De loonwaarde wordt vastgesteld door de werkcoach en dient tussen de 70% en 95% van dat loon te zijn en is maximaal 30%. Het loon is maximaal 150% van het Wettelijk minimum loon.

De maximale duur van de loonkostensubsidie bedraagt 1 jaar. Uitgangspunt is dat de belanghebbende uitkeringsonafhankelijk wordt. Het aantal uren van het dienstverband om dat te bereiken, is de ondergrens. Minder uren mag bij een verminderde belastbaarheid, zorgtaken of als de werkgever niet meer uren beschikbaar heeft.

Deze voorziening kan zowel voor de marktsector als de collectieve sector worden ingezet. Bij de inzet van deze voorziening dient de Europese regelgeving in acht te worden genomen.

Benadeelde werknemers⁵

Subsidiebanen zijn gericht op “benadeelde werknemers”. Benadeelde werknemers zijn personen die behoren tot categorieën werknemers welke het moeilijk hebben om zonder hulp tot de arbeidsmarkt toe te treden en die aan een aantal criteria dienen te voldoen. In artikel 2 van de Verordening werkgelegenheidssteun (2204/2002) is het begrip “benadeelde werknemer” gedefinieerd, en zijn criteria opgenomen waaraan zij dienen te voldoen om als zodanig aangemerkt te worden. Het opnemen van dit begrip en verwijzing naar de Europese regelgeving is nodig om te voldoen aan de verplichtingen rondom de regels omtrent Staatssteun.

De volgende definitie is van toepassing op benadeelde werknemers.

Benadeelde werknemers zijn personen die behoren tot categorieën werknemers die het moeilijk hebben om zonder hulp tot de arbeidsmarkt toe te treden, en die ten minste aan één van de volgende criteria voldoen:

- personen die jonger zijn dan 25 jaar of hun voltijdse opleiding minder dan twee jaar tevoren hebben voltooid, en die nog niet hun eerste reguliere betaalde betrekking hebben gevonden;
- migrerende werknemers die in de Gemeenschap verhuizen of zijn verhuisd of die ingezetene van de Gemeenschap worden om er te werken;
- personen die behoren tot een etnische minderheid in een lidstaat en wier profiel met betrekking tot talenkennis, beroepsopleiding of werkervaring moet worden bijgesteld om hun vooruitzicht op het verkrijgen van een vaste betrekking te verbeteren;
- personen die willen intreden of herintreden in het arbeidsleven en die gedurende ten minste twee jaar niet hebben deelgenomen aan het arbeidsproces of aan een opleiding, in het bijzonder personen die hun werk hebben opgegeven wegens de moeilijkheid arbeid en gezinsleven te combineren;
- personen die als alleenstaande volwassene de zorg op zich nemen voor een of meer kinderen;
- personen die geen diploma hoger middelbaar onderwijs of daarmee gelijkgestelde kwalificatie hebben behaald, die geen betrekking hebben of die hun betrekking verliezen;
- personen van meer dan 50 jaar, die geen betrekking hebben of die hun betrekking verliezen;
- langdurig werklozen, dat wil zeggen personen die gedurende twaalf van de voorbije 16 maanden, respectievelijk zes van de acht voorbije maanden voor personen jonger dan 25 jaar, werkloos zijn geweest;
- personen die overeenkomstig het nationale recht als verslaafde of ex-verslaafde zijn erkend;
- personen die sinds de aanvang van een periode van detentie of een andere strafrechtelijke maatregel nog niet hun eerste reguliere betaalde betrekking hebben gevonden;
- vrouwen in een onder NUTS II vallend geografisch gebied waar de gemiddelde werkloosheidsgraad reeds gedurende ten minste twee kalenderjaren meer dan

⁵ De benaming “benadeelde werknemers” is een verwijzing naar Europese wetgeving i.v.m. de bepalingen over staatssteun. Loonkostensubsidie t.b.v. benadeelde werknemers valt daar niet onder.

100% van het gemeenschapsgemiddelde bedraagt en waar de werkloosheidsgraad van vrouwen reeds gedurende ten minste twee van de voorbije drie kalenderjaren meer dan 150% van de werkloosheidsgraad van mannen in het betrokken gebied bedraagt.

ARTIKEL 3:7 - DETACHERINGSBAAN

Personen met een grotere afstand tot de arbeidsmarkt kan een detachingsbaan worden aangeboden. Gedurende een maximale periode van 2 jaar kan de belanghebbende door het verrichten van betaalde arbeid zich verder bekwalen als voorbereiding op het aanvaarden van regulier werk. Hierin onderscheidt de detachingsbaan zich van de vroegere WIW-baan, die ook voor onbepaalde tijd aangegaan kon worden. De detachingsbaan is maximaal 2 jaar subsidiabel. Omdat dit re-integratie-instrument erg kostbaar is, wordt het alleen ingezet als goedkopere alternatieven niet het gewenste resultaat zullen opleveren. Het werkgeverschap bij deze vorm van gesubsidieerde arbeid kan worden toebedeeld aan een uitvoeringsorganisatie/contractant. Samenwerkings- en uitvoeringsafspraken worden nader geconcretiseerd in een convenant c.q. contract.

Een detachingsbaan wordt alleen overeengekomen indien vooraf is vastgesteld dat de persoon tot de beoogde doelgroep behoort en bovendien uitkeringsafhankelijkheid wordt bereikt. Uitzondering op deze hoofdregel is mogelijk bij een arbeidshandicap of bij het verrichten van noodzakelijke zorgtaken, die niet in voldoende mate afgestemd kunnen worden op de arbeidsverplichtingen. Bij convenant of contract worden met de contractant afspraken gemaakt over de hoogte van de vergoeding voor begeleiding en loonkosten.

ARTIKEL 3:8 – PARTICIPATIEPLAATS

In artikel 10a, eerste lid WWB is geregeld dat alleen uitkeringsgerechtigden met een kleine kans op inschakeling in het arbeidsproces en die daarvoor alsnog niet bemiddelbaar zijn op de arbeidsmarkt voor een participatiebaan in aanmerking komen. De werkzaamheden moeten aangeboden worden in het kader van re-integratie van de betrokkene en het moet om additionele werkzaamheden gaan. De activiteiten moeten primair gericht zijn op het bevorderen van mogelijkheden van betrokkene om uit de bijstand te stromen naar reguliere arbeid.

ARTIKEL 3:9 – TEGENPRESTATIE

Met de inwerkingtreding van het Wetsvoorstel tot wijziging van de WWB en samenvoeging van deze wet met de Wij per 1 januari 2012, is de zogenaamde ‘plicht tot tegenprestatie’ ingevoerd. Op grond van artikel 9, eerste lid onder c van de WWB, kan het college van de belanghebbende een tegenprestatie naar vermogen vragen, in de vorm van het verrichten van onbeloonde maatschappelijk nuttige werkzaamheden. Het gaat daarbij om kortdurende werkzaamheden die naast of in aanvulling op reguliere arbeid (dus additioneel) worden verricht en niet mogen leiden tot verdringing op de arbeidsmarkt. De plicht tot tegenprestatie bestaat naast de arbeids- en re-integratieverplichting. Met de invoering van deze nieuwe verplichting is de eigen verantwoordelijkheid nog meer onderstreept en zijn de verplichtingen die tegenover een uitkering staan aangescherpt. Het dagelijks bestuur maakt (vooralsnog) geen

gebruik van zijn bevoegdheid om belanghebbenden een tegenprestatie naar vermogen te verplichten in de vorm het uitvoeren van bepaalde nuttige werkzaamheden. Niet uitgesloten wordt dat in de toekomst wel van deze mogelijkheid gebruik zal worden gemaakt. In feite wordt met de plicht tot tegenprestatie geregeld dat kortdurende onbeloonde maatschappelijk nuttige werkzaamheden kunnen worden opgedragen aan uitkeringsgerechtigden, waar voor deze werkzaamheden geen bereidheid bestaat om loon te betalen. De organisatie en invulling van deze plicht tot tegenprestatie, vraagt om de nodige inzet van- en capaciteit in de uitvoering. Gezien de huidige ontwikkelingen op het gebied van de samenvoeging van de ISD en WML, de recent ingevoerde WWB2012 en de eventueel nog in te voeren WWNV, ziet het dagelijks bestuur vooralsnog af van invoering van de tegenprestatie.

ARTIKEL 3:10 – SOCIALE ACTIVERING

Op grond van de WWB, de IOAW en de IOAZ, dient deze voorziening gericht te zijn op ondersteuning bij het wegnemen van de belemmeringen met betrekking tot de arbeidsinschakeling. Uitgangspunt is dan ook dat sociale activering een voorziening is die bedoeld is om arbeidsinschakeling mogelijk te maken. Sociale activering is in deze context een onderdeel van een re-integratietraject gericht op arbeidsinschakeling. Sociale activering, waarbij het einddoel participatie en/of het voorkomen of opheffen van een sociaal isolement is, is géén voorziening zoals bedoeld in de WWB, IOAW of IOAZ.

ARTIKEL 3:11 – ZORG EN ARTIKEL 3:12 – HULPVERLENING

Het doel van de inzet van zorg en hulpverlening is in het algemeen het wegnemen van belemmeringen en het scheppen van de randvoorwaarden die de arbeidsinschakeling van de belanghebbende mogelijk maakt. Inzet van zorg en hulpverlening dient binnen redelijke termijn te leiden tot uitzicht op arbeidsinschakeling. Het is niet de bedoeling dat BAANBREKERS zelf de zorg c.q. hulpverlening uitvoert, organiseert dan wel financiert. Daarvoor is de voorliggende voorziening cq financiering via bv de AWBZ aan de orde. De belanghebbende krijgt ondersteuning bij het vinden van c.q. de verwijzing naar de passende voorliggende voorziening.

ARTIKEL 4:1 – PREMIE WERKAANVAARDING

BAANBREKERS wil recht doen aan huidige maatschappelijke opvattingen omtrent wederkerigheid in het stelsel van sociale zekerheid. Dit houdt in dat tegenover het ontvangen van een uitkering een maatschappelijke bijdrage staat van het zelf actief zoeken en aanvaarden van regulier werk (Zelf Doen), de deelname aan re-integratieondersteuning (Leren Werken) dan wel verrichten van maatschappelijk nuttige activiteiten (Meedoen). Het uitgangspunt is dat iedereen werkt en/of naar maximaal vermogen participeert in de samenleving: Werken = doel, Participeren = norm. In dit tijdsbeeld is geen plaats voor een premie voor het aanvaarden van werk.

ARTIKEL 4:2 – PREMIE WERKGEVER

Onder de huidige economische omstandigheden is er geen aanleiding om de werkgever een voorziening in de vorm van een subsidie te verstrekken, anders dan de subsidiebaan met loonkostensubsidie.

ARTIKEL 5:1 – CRITERIA ONTHEFFING

In dit artikel zijn de algemene criteria geformuleerd waaraan een ontheffing van de plicht tot arbeidsinschakeling dient te voldoen.

Ontheffing versus verplichting

Tegenover de verplichtingen tot arbeidsinschakeling, staat de mogelijkheid dat een tijdelijke ontheffing wordt verleend voor bepaalde onderdelen van deze verplichting. Uit de wettekst van artikel 9, zesde lid, WWB, onderscheidenlijk artikel 37a IOAW en artikel 37a IOAZ blijkt dat de ontheffing afhankelijk is van de omstandigheden van de belanghebbende of zoals in de betreffende wetteksten is geformuleerd "Indien daarvoor dringende redenen aanwezig zijn, kan het college in individuele gevallen tijdelijk ontheffing verlenen van een verplichting als bedoeld in het eerste lid". Verder staat in artikel 9 zesde lid WWB, onderscheidenlijk artikel 38 IOAW en 38 IOAZ, vermeld dat zorgtaken als dringende redenen kunnen worden aangemerkt.

ARTIKEL 5:2 – ONTHEFFING VOOR ALLEENSTAANDE OUDERS MET KINDEREN TOT 5 JAAR

Voor zover het de ontheffing betreft van de verplichting om algemeen geaccepteerde arbeid te aanvaarden voor de categorie alleenstaande ouder met een kind tot 5 jaar is artikel 9a in de WWB gewijzigd, onderscheidenlijk artikel 38 IOAW en artikel 38 IOAZ toegevoegd.

Het artikel luidt: Ontheffing plicht tot arbeidsinschakeling alleenstaande ouders. Daar de ontheffing van de alleenstaande ouder met een kind tot 5 jaar geheel in dit artikel is geregeld, kan noch in de Verzamelverordening WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2004 noch in de daarmee samenhangende beleidsregels de ontheffing nader geregeld worden. De in dit artikel bedoelde ontheffing beperkt zich tot de doelgroep van alleenstaande ouders met kinderen tot 5 jaar die niet over passende kinderopvang beschikken. De ontheffing beperkt zich tot de plicht om werk te aanvaarden tot de belemmering van het gebrek aan kinderopvang is opgeheven.

ARTIKEL 5:3 – PERSONEN DIE ZORG VERLENEN

Voor personen die zorg verlenen kent de WWB, onderscheidenlijk de IOAW en IOAZ, het uitgangspunt dat personen de zorgplicht geen voorrang mogen geven. Ook mag een eventuele ontheffing niet leiden tot langdurige afhankelijkheid van een uitkering. In artikel 9, lid 6 WWB, onderscheidenlijk artikel 37a lid 4 IOAW en artikel 37a lid 4 IOAZ wordt voorts gesteld dat voor personen die zorg verlenen de plicht tot arbeidsinschakeling slechts geldt nadat het dagelijks bestuur zich genoegzaam heeft overtuigd van de mogelijkheid om die zorg te combineren met die verplichtingen om algemeen geaccepteerde arbeid te aanvaarden.

De WWB, onderscheidenlijk de IOAW en de IOAZ, schrijft het dagelijks bestuur voor ervoor te zorgen dat de alleenstaande ouder adequate voorzieningen worden aangeboden die een combinatie van betaalde arbeid en zorg voor kinderen mogelijk maken, zoals toereikende kinderopvang. De Wet kinderopvang legt echter bij de betreffende alleenstaande ouder de verantwoordelijkheid voor het zoeken naar geschikte kinderopvang en ook voor de uiteindelijke keuze. Dit betekent dat het dagelijks bestuur de alleenstaande ouder niet kan verplichten gebruik te maken van

bepaalde opvang, maar wel om een keuze te maken uit de daarvoor aanwezige adequate voorzieningen.

Scholing

Indien op grond van het vorenstaande arbeidsinschakeling (nog) niet of niet volledig mogelijk is, dient, mits de alleenstaande ouder over voldoende capaciteiten beschikt, scholing ingezet te worden. Doel hiervan is dat een hoger kwalificatieniveau wordt bereikt waardoor arbeidsinschakeling op een hoger niveau dan het minimumloon mogelijk gemaakt wordt. Dit kan het voor de alleenstaande ouder mogelijk maken om met een deeltijdbaan voldoende inkomsten te verwerven om daarmee uitkeringsonafhankelijk te worden. Een dergelijke scholing vormt onderdeel van de plicht tot arbeidsinschakeling van de alleenstaande ouder met een kind ouder dan 5 jaar. De alleenstaande ouder dient actief naar geschikte kinderopvang te zoeken. Daaronder wordt niet alleen verstaan dat men zich inschrijft bij officieel geregistreerde instellingen voor kinderopvang. De alleenstaande ouder met een kind ouder dan 5 jaar kan ook gebruik maken van de beschikbare informele opvang. Indien en voor zover van toepassing naschoolse opvang (nog) niet beschikbaar is, wordt de alleenstaande ouder met een kind ouder dan 5 jaar geacht algemeen geaccepteerde arbeid te aanvaarden of naar het oordeel van het dagelijks bestuur toepasselijke scholing te volgen tijdens de reguliere schooltijden. Overblijfmogelijkheden op de basisschool worden hierbij aangemerkt als passende kinderopvang.

Artikel 5:4 – Ontheffing bij intensieve zorgtaken

Een intensieve zorgtaak is op zich geen reden voor een ontheffing van de plicht tot arbeidsinschakeling. De duur en omvang van de ontheffing zal afhankelijk zijn van de situatie en moet periodiek herbeoordeeld te worden. De maximale duur van de ontheffing is één jaar. Voorwaarden zijn dat degene aan wie zorg wordt verleend een geldige AWBZ-indicatie van ten minste 10 uur per week. De persoon mag geen PGB ontvangen. De zorg voor minimaal 10 uur per week wordt verleend door een kind aan een ouder of door een ouder aan een kind dat tot het gezin behoort.

ARTIKEL 5:5 – MEDISCHE GRONDEN

Op medische gronden kunnen personen een ontheffing krijgen mits deze is onderbouwd door een advies van een door het dagelijks bestuur aangewezen externe deskundige. De ontheffing wordt niet voor onbepaalde tijd maar voor de duur van maximaal 1 jaar verleend. Bij de adviesaanvraag zal in kaart moeten worden gebracht of de belanghebbende restcapaciteit heeft. Met andere woorden, er is minder nadruk op wat de belanghebbende niet meer kan, maar op wat hij of zij nog wel kan. In gevallen waarin de restcapaciteit, in casu de belastbaarheid, dient te worden vastgesteld, wordt door het dagelijks bestuur externe expertise op dit terrein ingekocht zodat maatwerk geleverd kan worden.

ARTIKEL 6:1 – PLAN VAN AANPAK

Uit een uitspraak van de RB Breda blijkt dat in de beleidsregels de verplichting opgenomen dient te worden dat de belanghebbende de trajectovereenkomst ondertekent en retourneert (LJN AU8054). Daarmee is voor alle partijen duidelijk welke afspraken van toepassing zijn.

ARTIKEL 6:2 – ONKOSTENVERGOEDING

Dit artikel regelt in welke situatie er een onkostenvergoeding verstrekt kan worden voor kosten die direct te relateren zijn aan het deelnemen van een re-integratietraject en die niet anderszins kunnen worden vergoed. In onderdeel d. van het vierde lid zijn de overige kosten ondergebracht. Hieronder worden alle kosten begrepen die niet onder de andere leden benoemd zijn maar wel direct te relateren zijn aan de acties tot arbeidsinschakeling zoals verwervingskosten. Dit is een breed begrip waarvan geen limitatieve opsomming mogelijk is en op individueel niveau beoordeeld dient te worden. Bij verwervingskosten zoals hier bedoeld kan worden gedacht aan kosten die het gevolg zijn van het verwerven van werk en het aanvaarden van werk. Bijvoorbeeld sollicitatiekosten, maar ook de aanschaf van (persoonlijke) gereedschappen of kleding, zoals een overall en veiligheidsschoenen voor een timmerman of badkleding en een fluitje voor een zweminstructrice.

ARTIKEL 6:3 – ALGEMENE INKOMSTENVRIJLATING EN DE VRIJLATING INKOMSTEN ALLEENSTAANDE OUDERS MET KINDEREN ONDER DE 12 JAAR

De WWB kent in artikel 31, lid 2 sub n en r WWB een vrijlatingsbepaling, waarvan de toepassing is voorgeschreven. De inhoud van de vrijlating is volledig uitgewerkt in de wet. Aan de gemeente is (slechts) de bevoegdheid gegeven te bepalen in welke gevallen/situaties zij van oordeel is, dat de vrijlating een bijdrage levert aan de arbeidsinschakeling en / of uitstroom uit de bijstand. In dit artikel is opgenomen dat de inkomstenvrijlating wordt toegepast als er sprake is van een urenbeperking in verband met een medische, psychische of arbeidskundige beperking van andere aard. Voor alleenstaande ouders met kinderen beneden de 12 jaar wordt de combinatie zorg/arbeid ook als een reden voor urenbeperking gezien. Door het met een urenbeperking verrichten van arbeid in dienstbetrekking wordt een band met de arbeidsmarkt tot stand gebracht, hetgeen bijdraagt aan de kansen op volledige uitstroom. Dit leidt tot directe persoonlijke contacten met de werkende wereld en levert werkervaring op.

Door de urenbeperking is het deeltijdwerk van de belanghebbende het maximaal haalbare omdat hij vooralsnog niet meer dan die uren belast kan worden. Het deeltijdwerk wordt geacht op termijn (nadat de belastbaarheid groter geworden is) bij te dragen aan de volledige uitstroom.

Ingangsdatum is de eerste van de maand waarin de inkomsten worden gekort op de uitkering. Deze datum kan op aanvraag van de belanghebbende worden herzien.

Indien dit artikel onverkort wordt toegepast, moet ook op inkomsten die zijn verzwegen maar die zijn ontdekt door het dagelijks bestuur, de inkomstenvrijlating worden toegepast. Belanghebbende heeft echter inkomsten verzwegen, veelal met het doel een hoger totaalinkomen te verwerven dan wettelijk mogelijk is. Belanghebbende is hiermee gericht op het vergroten van het inkomen en niet op vergroting van de kans op arbeidsinschakeling en daarmee (gedeeltelijke) uitstroom uit de bijstand. Daarmee kan worden aangenomen dat het toepassen van de inkomstenvrijlating niet bijdraagt aan de arbeidsinschakeling van belanghebbende. Het toepassen van de inkomstenvrijlating is in die gevallen dan ook niet aan de orde.

ARTIKEL 6:4 – NO-RISKPOLIS

Dit artikel behoeft geen nadere toelichting.

ARTIKEL 6:5 – SUBSIDIE- EN BUDGETPLAFONDS

In dit artikel kunnen op het moment dat er een uitputting van de beschikbare budgetten dreigt plafonds worden ingebouwd om overschrijding van de budgetten tegen te kunnen gaan.

Het dagelijks bestuur kan, om de financiële risico's te kunnen beheersen, een verdeling maken van de middelen over de verschillende voorzieningen. Het uitgeput zijn van begrotingsposten kan echter op zich nooit een reden zijn om aanvragen voor voorzieningen te weigeren. Om het weigeren van een voorziening mogelijk te kunnen maken is in de verordening vastgelegd dat plafonds door het dagelijks bestuur kunnen worden ingesteld. Het opnemen in de verordening dat het dagelijks bestuur nadere regels stelt ten aanzien van, onder andere, de duur en de hoogte van een voorziening, voorkomt daarmee een ongewenste overschrijding van de beschikbare middelen. Bij de vaststelling van de plafonds kan verwezen worden naar de bedragen die in het beleidsplan of in de begroting voor de verschillende voorzieningen worden gereserveerd.

Zodra de hiervoor bedoelde situatie zich dreigt voor te doen kan het dagelijks bestuur besluiten ertoe over te gaan om een subsidie- c.q. budgetplafond in te stellen.

§ 3. Terugvordering, verhaal en incasso

Algemeen

Op grond van artikel 58 van de Wet werk en bijstand (WWB) kan het college/dagelijks bestuur dat de bijstand heeft verleend de kosten van bijstand terugvorderen. Een gelijksoortige bepaling is sinds invoering van de Wet bundeling van uitkeringen inkomensvoorziening aan gemeenten (Wet BUIG) opgenomen in de IOAW en IOAZ.⁶ Terugvordering is in dat kader een aan het college/dagelijks bestuur toekomende bevoegdheid en het college/dagelijks bestuur kan deze bevoegdheid dan ook nader inkaderen door middel van beleidsregels.

De onderhavige beleidsregels maken een onderscheid tussen het terugvorderen van een uitkering en het verhalen van kosten van bijstand. Dit zijn twee aparte zaken.

Terugvordering heeft betrekking op het terughalen van teveel of ten onrechte verleende uitkering. De uitkering wordt teruggevorderd van degene aan wie de uitkering is uitbetaald dus van de uitkeringsgerechtigde zelf.

Bij verhaal gaat het om het terugkrijgen van de kosten van een uitkering van een andere persoon dan de uitkeringsgerechtigde, bijvoorbeeld in verband met:

- de onderhoudsplicht;
- verhaal op nalatenschappen;
- verhaal i.v.m. schenkingen.

⁶ Artikel 25, van de IOAW alsmede artikel 25 van de IOAZ.

In de WWB, WIJ⁷, IOAW en IOAZ heeft de wetgever de terugvordering van ten onrechte verleende uitkering geregeld. De systematiek is voor genoemde wetten grotendeels hetzelfde. Verhaalsrecht is gerelateerd aan WWB. De IOAW en IOAZ kennen de mogelijkheid tot verhaal niet.

Zowel het terugvorderen en verhalen van een uitkering is door de wetgever benoemd als een bevoegdheid. Hieruit volgt dat de gemeenten/BAANBREKERS zelf tot een afweging en dus beleid moeten komen.

Met inwerkingtreding van de Wet aanscherping handhaving- en sanctiebeleid SZW-wetten (Wet aanscherping/Fraudewet) per 1 januari 2013 wordt de bevoegdheid tot terugvordering gedeeltelijk omgezet in een wettelijke verplichting. Meer specifiek gaat het om vorderingen die het gevolg zijn van ten onrechte ontvangen uitkering in verband met schending van de inlichtingenplicht.⁸ De verplichting tot terugvordering komt daarbij mede tot uiting in:

- a. een verplichting tot verrekening van deze vordering met een eventueel recht op algemene bijstand, een uitkering in het kader van de IOAW of IOAZ dan wel een Bbz-uitkering⁹; en
- b. een wettelijk verbod om medewerking te verlenen aan een schuldregeling indien de vordering is ontstaan door het niet of niet behoorlijk nakomen van de inlichtingenverplichting.¹⁰

De verplichting tot terugvordering geldt alleen voor vorderingen die zijn ontstaan na inwerkingtreding van de Wet aanscherping (1 januari 2013). Dat geldt ook voor de hierboven onder a en b genoemde verplichtingen. Is het besluit tot terugvordering voor 1 januari 2013 afgegeven dan blijft ook voor de vordering als gevolg van schending van de inlichtingenplicht, een en ander een bevoegdheid.

Het Besluit bijstandverlening zelfstandigen 2004 (Bbz) is een algemene maatregel van bestuur die weliswaar op de WWB is gebaseerd (art. 78f WWB), maar ten aanzien van terugvordering daarvan afwijkt omdat terugvordering in het Bbz nog een verplichtend karakter heeft. Behoudens de verplichte onderdelen uit de Bbz zijn de overige bepalingen uit de beleidsregels (zoals aflossing) wel van toepassing.

Hetzelfde geldt wat betreft het invorderen van kosten. Weliswaar biedt de wetgeving een kader – denk hierbij ook aan de Algemene wet bestuursrecht -, het is evenwel aan BAANBREKERS om de systematiek middels de opmaak van beleidsregels nader vorm te geven.

In de beleidsregels wordt de term 'dringende reden' bij herhaling gehanteerd. Het mag duidelijk zijn dat het hier om zeer bijzondere situaties gaat.

⁷ De WIJ is met de samenvoeging met de WWB per 1-1-2012 vervallen. In verband met het feit dat er vorderingen ontstaan zijn tijdens de WIJ, wordt deze wet in deze beleidsregels toch vernoemd.

⁸ Artikel 58, eerste lid van de WWB en artikel 25, eerste lid van de IOAW en IOAZ.

⁹ Artikel 60, vierde lid van de WWB en artikel 28, tweede lid van de IOAW en IOAZ.

¹⁰ Artikel 60c van de WWB en artikel 29a van de IOAW en IOAZ.

Om toch een omschrijving van het begrip 'dringende reden' te geven wordt onderstaand de tekst van de Memorie van Toelichting opgenomen van het 'oude' artikel 78 Abw: "Dringende redenen kunnen slechts gelegen zijn in de onaanvaardbaarheid van sociale en/of financiële consequenties voor de belanghebbende. Het moet dan gaan om incidentele gevallen, waarin iets bijzonders en uitzonderlijks aan de hand is en waarin een individuele afweging van alle relevante omstandigheden plaatsvindt".

Door vaststelling van deze beleidsregels beoogt het dagelijks bestuur enerzijds een meer slagvaardiger en doelgerichter uitvoeringspraktijk mogelijk te maken, anderzijds om aan de klant rechtszekerheid te bieden voor wat betreft de wijze waarop het dagelijks bestuur aan de gegeven beleidsruimte invulling geeft.

Bij de opmaak van de beleidsregels zijn nadrukkelijk de volgende uitgangspunten in ogenschouw genomen: hoofdregel is dat een schuld volledig moet worden terugbetaald. Eigen verantwoordelijkheid van de burger staat voorop. Altijd rigide vasthouden aan deze hoofdregel kan betekenen dat burgers (financieel) in de knel komen. Met name via de bepalingen over kwijtschelding, afkoop van schulden en de bepaling van de aflossingscapaciteit is dan ook getracht om een goede balans te vinden tussen de belangen van BAANBREKERS als schuldeiser enerzijds en de belangen van de burger als debiteur anderzijds. Ook voor oninbare vorderingen zijn praktische regels opgenomen.

Iets abstracter beredeneerd: BAANBREKERS dient een maatschappelijk (economisch) belang indien zij de belangen van de burger als debiteur nadrukkelijk in haar besluitvorming betreft. Met name ook bezien vanuit die invalshoek is het van belang om oog te hebben voor de persoonlijke situatie van de debiteur. Feitelijk gaat het dan om ook om armoedebeleid.

Ook vanuit het oogpunt van efficiency en effectiviteit zijn beleidsmatig keuzes gemaakt. In de bepalingen inzake de zogenaamde kruimelbedragen (artikel 15) laat zich dat bijvoorbeeld heel expliciet voelen. Bij de opmaak van de beleidsregels is in die zin ook telkens een globale kosten-batenanalyse gemaakt: welke inspanning en activiteiten zijn reëel en gewenst om te komen tot de invordering van schulden?

Tot slot nog het volgende.

In de WWB wordt gesproken over een bijstandsuitkering. De WIJ sprak over een inkomensvoorziening en de IOAW en IOAZ reppen over een uitkering. Kortom, de wetgever werkt met verschillende termen. Uit praktisch oogpunt wordt in deze beleidsregels de term bijstand gebezigd. Deze term is bedoeld als verzamelnaam en duidt op de bijstandsuitkering ingevolge WWB, de inkomensvoorziening ingevolge WIJ en de uitkeringen ingevolge IOAW en IOAZ.

TOELICHTING PER ARTIKEL

ARTIKEL 7 GEBRUIK MAKEN VAN DE WETTELIJKE BEVOEGDHEID

In het beleid is opgenomen dat BAANBREKERS gebruik maakt van de wettelijke bevoegdheid tot intrekking en herziening van het recht op een uitkering ingevolge de WWB, , IOAW en IOAZ.

ARTIKEL 8 HERZIENING OF INTREKKING VAN HET TOEKENNINGBESLUIT

Evenals terugvordering van bijstand is het met terugwerkende kracht gewijzigd vaststellen van het recht op bijstand door middel van een herzienings- of intrekkingbesluit voor alle genoemde regelingen een algemene bevoegdheid van het dagelijks bestuur. Gelet op de hierboven geformuleerde uitgangspunten maakt het dagelijks bestuur in beginsel in alle gevallen waarin er aanleiding is het toekenningbesluit met terugwerkende kracht te wijzigen gebruik van deze bevoegdheid. Indien als gevolg van het niet nakomen van de inlichtingenverplichting van de belanghebbende ten onrechte bijstand is verleend dan wordt in alle gevallen het bijstandsrecht naar het verleden toe gecorrigeerd naar de juiste situatie. Het kan hierbij gaan om het schenden van de inlichtingenplicht naar zowel BAANBREKERS als naar het UWV WERKplein.

In gevallen waarin er kennelijk in het verleden een niet correct toekenningbesluit is genomen, maar dit niet is veroorzaakt door de belanghebbende, dan kan in voorkomende gevallen toch herziening of intrekking van het toekenningbesluit aan de orde zijn. Dit zal zich vooral voordoen in gevallen waarin door het dagelijks bestuur onjuiste besluitvorming heeft plaatsgehad. Deze vorm van intrekking/herziening staat op gespannen voet met het rechtszekerheidsbeginsel. Op grond van dit beginsel kunnen rechten niet zonder meer met terugwerkende kracht worden gewijzigd. Doorslaggevend moet zijn of belanghebbende enige blaam treft bij het niet melden van de onjuiste situatie. De belanghebbende zal daarom “op zijn klompen” hebben kunnen aanvoelen dat er iets mis was met de toekenning. Als dit niet het geval is dan gaat het dagelijks bestuur niet over tot herziening/intrekking met terugwerkende kracht. Het uitkeringsrecht zal in dat geval uiterlijk met ingang van de datum waarop de onjuistheid is geconstateerd worden gewijzigd, mits de belanghebbende hiervan tijdig op de hoogte wordt gebracht. Een andere overweging is of het dagelijks bestuur als gevolg van een grove fout een foutief besluit heeft genomen. Grove nalatigheid van het bestuursorgaan kan niet voor rekening komen van de belanghebbende, tenzij het bij de belanghebbende volkomen duidelijk kan zijn dat het hier een fout betreft.

ARTIKEL 9 AFZIEN VAN HERZIENING OF INTREKKING VAN HET TOEKENNINGSBESLUIT

Deze bepaling geeft het dagelijks bestuur op grond van dringende redenen af te zien van een herziening- of intrekkingbesluit. Dringende redenen kunnen slechts gelegen zijn in de onaanvaardbaarheid van sociale en/of financiële consequenties voor de belanghebbende. Het moet dan gaan om incidentele gevallen, waarin iets bijzonders en uitzonderlijks aan de hand is en waarin een individuele afweging van alle relevante omstandigheden plaatsvindt

ARTIKEL 10 GEBRUIK MAKEN VAN DE WETTELIJKE BEVOEGDHEID

In het beleid is opgenomen dat BAANBREKERS gebruik maakt van de wettelijke bevoegdheid tot terugvordering van ten onrechte of tot een te hoog bedrag verstrekte uitkering ingevolge de WWB, WIJ, IOAW en IOAZ.

In verband met de invoering van de Wet aanscherping wordt een onderscheid gemaakt tussen vorderingen waarvan terugvordering een wettelijke plicht is (fraudevorderingen) en vorderingen waarbij het met betrekking tot terugvordering om een bevoegdheid gaat. De beleidsregels zien – voor zover zij betrekking hebben op de terugvordering- en bruteringbevoegdheid - enkel op deze laatste groep. De in de beleidsregels opgenomen bepalingen zijn - voor zover zij zien op de terugvordering- en bruteringbevoegdheid - voor fraudevorderingen onverbindend.

ARTIKEL 11 TERUGVORDERING

Deze bepaling vormt de kernbepaling van het gemeentelijke terugvorderingbeleid. Benadrukt wordt dat de bijstand uitsluitend wordt teruggevorderd in de gevallen waarin dit in de beleidsregels is vastgelegd.

ARTIKEL 12 TEN ONRECHTE VERLEENDE BIJSTAND

De hier omschreven situaties waarin bijstand wordt teruggevorderd zijn identiek aan de bepalingen van artikel 58 WWB en voor de overige regelingen is hierbij aansluiting gevonden. Om echter geen misverstand te laten bestaan over wanneer bijstand moet worden teruggevorderd zijn deze beleidsregels, in tegenstelling tot de formulering in artikel 58 WWB, en artikel 25 van de IOAW en de IOAZ, dwingend geformuleerd. De Bbz kent zoals eerder vermeld per definitie dwingende bepalingen.

Bijstand is ten onrechte of tot een te hoog bedrag verleend wanneer achteraf komt vast te staan dat over de betreffende periode geen, of tot een lager bedrag, recht op bijstand bestond. Voorafgaande aan deze terugvordering dient op grond van artikel 54 lid 3 WWB, artikel 40 WIJ, artikel 17 IOAW en IOAZ en artikel 8 van het Verzamelbesluit beleidsregels WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2004 eerst een herziening- of intrekkingbesluit te worden genomen.

Aan de bijstand die in de vorm van een geldlening is verleend, dient in alle gevallen een terugbetalingsverplichting te worden verbonden. Deze verplichting moet altijd in het toekenningbesluit worden vastgelegd en ook tot uiting komen in de akte van geldlening. Eerst wanneer deze verplichting niet wordt nagekomen wordt ten aanzien van het nog resterende bedrag van de lening een terugvorderingbesluit genomen. Hiermee ontstaat er ten aanzien van het resterende deel van de lening een executoriale titel.

Borgstelling is een vorm van bijstandsverlening. Dit betekent dat in het toekenningbesluit vastgelegd moet zijn dat BAANBREKERS bijstand heeft verleend in de vorm van een borgstelling. Deze bijstand komt echter pas tot uitbetaling (aan de geldverstrekker) indien de belanghebbende in gebreke blijft met het terugbetalen van de door de geldverstrekker verleende geldlening. Op het moment van uitbetaling van de bijstand ontstaat tevens een vordering die op grond van artikel 58 lid 1 sub c WWB en de gemeentelijke beleidsregels kan worden teruggevorderd. In dat geval is, evenals bij de terugvordering van een geldlening, een afzonderlijk terugvorderingbesluit noodzakelijk.

Een voorschot wordt op grond van artikel 52 WWB van rechtswege (automatisch op grond van de wet) verstrekt als een renteloze geldlening. Dit impliceert dat

belanghebbende deze lening moet terugbetalen. Artikel 52 lid 3 WWB regelt dat het verstrekte voorschot ineens wordt verrekend met de toegekende uitkering of inkomensvoorziening over de periode waarop het voorschot betrekking had. Soms behoort verrekening van dit voorschot niet of niet volledig tot de mogelijkheden. Dat kan zijn omdat er geen toekenning van bijstand tot stand komt, of dat de toegekende bijstand niet toereikend is om het totale bedrag van het voorschot ineens te verrekenen. Het openstaande bedrag van het voorschot wordt dan van belanghebbende teruggevorderd op grond van artikel 58 lid 1 sub d WWB . Wanneer deze omstandigheid zich voordoet dan is een afzonderlijk terugvorderingbesluit noodzakelijk ten aanzien van het bedrag dat niet (volledig) kan worden verrekend met de toegekende bijstand.

Ook de onverschuldigd betaalde bijstand als gevolg van een administratieve vergissing dient op grond van dit artikel te worden teruggevorderd. Als beperking geldt dat alleen kan worden teruggevorderd indien de belanghebbende redelijkerwijs kon begrijpen dat hij ten onrechte bijstand ontving. Voor de hier bedoelde vorm van terugvordering geldt een wettelijke vervalt termijn van 2 jaar (bepaald onder g).

Er kunnen naast de hierboven genoemde omstandigheden andere redenen zijn waarin de bijstand bij nader inzien onverschuldigd is betaald. Het gaat hierbij vooral om situaties waarin er geen reden is om te komen tot herziening of intrekking van het toekenningbesluit, bijvoorbeeld wanneer bijstand is verleend in afwachting van het beschikbaar komen van middelen (inkomen of vermogen), of wanneer achteraf een vergoeding wordt ontvangen voor kosten waarvoor in een eerder stadium ook al (bijzondere) bijstand is ontvangen.

ARTIKEL 13 TERUGVORDERING VAN GEZINSLEDEN

Op grond van artikel 59 lid 2 WWB, artikel 55 WIJ, artikel 26 van de IOAW en artikel 26 van de IOAZ kan bijstand die als gevolg van schending van de inlichtingenplicht niet als gezinsbijstand is verleend, maar wel als gezinsbijstand verleend had moeten worden, tevens worden teruggevorderd van degene met wiens middelen rekening had moeten worden gehouden. Eenvoudiger gesteld: bijstand die aan een alleenstaande is verleend, die achteraf een gezamenlijke huishouding blijkt te voeren, kan tevens van de verzwegen partner worden teruggevorderd. Met de middelen van het verzwegen gezinslid is immers ten onrechte geen rekening gehouden bij de verlening van bijstand. Duidelijk moet zijn dat de bijstandsontvanger het voeren van een gezamenlijke huishouding met deze partner.

Alle gezinsleden waarvan in bovengenoemde situaties kan worden teruggevorderd zijn hoofdelijk aansprakelijk voor de gehele vordering. Dit betekent in de praktijk dat het gehele bedrag van elk gezinslid kan worden teruggevorderd. In gevallen waarin één (of meer) gezinsleden niet in staat zijn om (het volledige) bedrag terug te betalen kunnen andere gezinsleden voor het gehele (restant)bedrag worden aangesproken. Alle debiteuren die hoofdelijk aansprakelijk zijn, dienen hun aandeel in de aflossing onderling met elkaar te verrekenen. Dit is niet het probleem van BAANBREKERS.

ARTIKEL 14 TERUGVORDERINGBESLUIT

In deze regels is aangegeven welke aspecten in ieder geval onderdeel uitmaken van het terugvorderingbesluit. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat het indienen van een bezwaarschrift geen opschortende werking heeft voor het innen van de vordering. Zeker als na de bezwaarschriftenprocedure door de belanghebbende wordt besloten in beroep te gaan dan wel in hoger beroep wordt het niet efficiënt en effectief geacht de inning op te schorten.

Besluiten tot terugvordering die zijn bekendgemaakt tussen de periode van 1 juli 1997 tot 1 juli 2009 leveren een executoriale titel op. Dat wil zeggen dat zij zonder tussenkomst van de rechter ten uitvoer gelegd kunnen worden. Een vormvereiste voor een executoriale titel is dat in de aanhef staat vermeld: 'In naam der Koningin'. Als BAANBREKERS een executoriale titel heeft, kan BAANBREKERS zelf beslag leggen op loon en uitkeringen. Kenmerkend voor dit zogenaamd 'vereenvoudigd derdenbeslag' is, dat het niet nodig is om een deurwaarder in te schakelen.

Op 1 juli 2009 is de 4e tranche van de Awb in werking getreden. De inwerkingtreding van de 4e tranche Awb heeft tot gevolg dat de terugvorderingsbeschikkingen niet direct meer een executoriale titel opleveren. Debiteuren krijgen nu allereerst 6 weken de gelegenheid om het teruggevorderde bedrag te betalen of een betalingsregeling af te spreken. Indien na deze periode geen reactie is binnengekomen, wordt binnen twee weken een aanmaning verstuurd. Als dit binnen twee weken geen reactie oplevert, kan er een dwangbevel worden verstuurd, indien de debiteur een lopende uitkering ontvangt van BAANBREKERS. Dit dwangbevel levert dan wel weer een executoriale titel op.

ARTIKEL 15 AFZIE VAN HET TERUGVORDERINGBESLUIT

Op korte termijn wordt een ingrijpende wetswijziging verwacht: bij fraude wordt invorderen verplicht, niet langer kwijtschelden en herinvoering van de boete. Hierop anticiperend, wordt gekozen voor het uitgangspunt dat kosten van bijstand altijd volledig worden teruggevorderd. Waar mogelijk vindt verrekening plaats met (te) ontvangen bijstand. Dit geldt ook voor de gereserveerde vakantietoeslag.

Desondanks kan worden afgezien van terugvordering indien het een niet verwijtbare (geen fraude) vordering betreft waarbij het volledige (netto) terug te vorderen bedrag onder de € 50,- blijft. Om pragmatische reden kiest BAANBREKERS voor een minimum bedrag van € 50,- (afgeleid van het uurtarief van een medewerker terugvordering/verhaal) om kostendekkend te zijn voor kleine verschuldigde geldbedragen. Indien om pragmatische redenen wordt afgezien van terugvordering (< € 50), dient er ook geen terugvorderingsbesluit te worden genomen. De vordering komt in dat geval niet tot stand.

Er kunnen in de individuele situatie dringende redenen zijn op grond waarvan van een terugvorderingbesluit kan worden afgezien. Nadrukkelijk geldt dat steeds van geval tot geval aan de hand van alle omstandigheden de situatie van belanghebbende moet worden beoordeeld. Dit artikel strekt er niet toe om een algemene of categoriale mogelijkheid te bieden om geheel of gedeeltelijk van terugvordering af te zien.

Dringende redenen kan aan de orde zijn als terugvordering zou betekenen een doorkruising van een proces om tot schuldhulpverlening te komen of als er sprake is van een zeer ernstige (levensbedreigende) ziekte van de belanghebbende en/of gezinsleden. Ook een dringende reden is indien het aannemelijk kan worden gemaakt dat een persoon gedwongen is tot het verstrekken van geen, onjuiste of onvolledige gegevens (bijvoorbeeld door fysiek geweld). Terugvordering over een periode die meer dan 6 maanden geleden ligt na de verkregen informatie is in het algemeen niet acceptabel. Enige alertheid van BAANBREKERS mag zeker worden verwacht. In gevallen waarin eerst een herzienings- of intrekkingbesluit aan de orde is, kan van een dergelijk besluit al worden afgezien wegens een dringende reden. In dat geval is ook geen grond tot het nemen van een terugvorderingsbesluit.

Het niet tot terugvordering overgaan als de vordering minder bedraagt dan € 50 geldt niet voor terugvorderingen als gevolg van verwijtbaar gedrag, bijvoorbeeld het niet nakomen van de inlichtingenverplichting. Het uitgangspunt van BAANBREKERS is dat fraude niet mag lonen. Bij verwijtbaar gedrag wordt in alle gevallen de ten onrechte verstrekte bijstand teruggevorderd, een onderzoek ingesteld en de uitkering eventueel afgestemd.

ARTIKEL 16 EN 17 KWIJTSCHELDING WEGENS SCHULDENPROBLEMATIEK

Wanneer een vordering door middel van een terugvorderingsbesluit is vastgelegd dan kan er in een later stadium reden zijn om de vordering (gedeeltelijk) kwijt te schelden. Alleen als er sprake is van een problematische schuldensituatie die bijdraagt aan structurele oplossing kan BAANBREKERS op individuele basis besluiten gedeeltelijk van terugvordering af te zien. Er moet in ieder geval sprake zijn van een evenredige betaling van de vordering in vergelijking met de andere schuldeisers. Tevens moet er sprake zijn van toepassing van de "Gedragscode Schuldregeling van de Nederlandse Vereniging voor Volkskrediet.

Ten aanzien van fraudeschulden geldt dat er geen kwijtschelding kan plaats vinden. Iedere cent dient terug gevorderd te worden. Tenzij er sprake is van dringende redenen.

Wettelijk is bepaald dat geen medewerking aan de totstandkoming van een schuldregeling kan worden verleend indien het een na 1 januari 2013 ontstane fraudevordering betreft of de daarmee samenhangende boete. Dit artikel ziet daarom niet op deze vorderingen.

In bepaalde gevallen kan het bestaan van schulden de re-integratie van een belanghebbende in de weg staan. In de re-integratietrajecten speelt het oplossen van schuldenproblematiek dan ook een steeds belangrijker rol. Ook schulden aan BAANBREKERS in het kader van de bijstandsverlening kunnen een belemmering zijn om re-integratie te bewerkstelligen. Op grond van dit artikel kan de klantmanager/werkmakelaar besluiten de schulden kwijt te schelden als de schulden aan BAANBREKERS een belemmering vormen voor re-integratie. De klantmanager/werkmakelaar dient dit te beoordelen.

Het kan echter niet zo zijn dat BAANBREKERS overgaat tot kwijtschelding en dat andere schuldeisers de vorderingen handhaven. In dat geval dient een belanghebbende eerst naar de Kredietbank te worden verwezen om de schulden te saneren of te regelen. BAANBREKERS heeft als uitgangspunt dat fraude niet mag lonen vandaar dat van de kwijtschelding geen gebruik kan worden gemaakt als het om fraudevorderingen gaat die door middel van een proces-verbaal aan het openbaar ministerie zijn overgedragen. Op dit moment ligt deze grens bij € 50.000,00

ARTIKEL 18 KWIJTSCHELDING ALGEMEEN

Alle vorderingen dienen te worden terugbetaald. Het is dan ook niet de bedoeling dat in deze artikelen beschreven situaties in alle gevallen automatisch leiden tot verder afzien van terugvordering ook wel kwijtschelding genaamd. Bij elk individueel geval zal moeten worden gezien of er een gegronde reden is om af te zien van terugvordering. Toch wordt het wenselijk geacht vanuit de praktijk en voor de burger enkele situaties wel te beschrijven. In dit artikel kan een restant van de nog openstaande vordering worden kwijtgescholden indien de belanghebbende gedurende een aaneengesloten periode van 3 jaar aan zijn betalingsverplichtingen heeft voldaan en er geen sprake is van verwijtbaar gedrag.

Met het begrip 'betalingsverplichting' wordt bedoeld dat volledig is voldaan aan de betalingsafpraak die met de debiteur is gemaakt. (Minimaal 6% van de geldende norm, inclusief vakantiegeld, zie verderop in de toelichting). Bovendien moet er gedurende 3 jaar sprake zijn van een inkomen op bijstandniveau.

Let op: Het uitgangspunt is dat alleen op verzoek van de belanghebbende zelf eventueel het restant wordt kwijtgescholden, daar het eigenlijk vanzelfsprekend is dat de vordering geheel wordt voldaan. Uit een oogpunt vanuit het gelijkheidsbeginsel kan ook BAANBREKERS zelf na 3 jaar gezien tijdens een (her)onderzoek of is voldaan aan deze kwijtscheldingsvoorwaarden.

Overigens wordt met de onder artikel 18. sub c. genoemde mogelijkheid tot afkoop van 75% van de restsom tegen finale kwijting van het restant zeer terughoudend omgegaan. Van deze mogelijkheid wordt alleen gebruik gemaakt in situaties waarin tevoren vrijwel vast staat dat de reguliere wijze van invordering minder oplevert dan datgene dat met afkoop van 75% van het restant kan worden geïncasseerd. Bovendien moet gedurende 24 aaneengesloten maanden volledig aan de aflossingsverplichting zijn voldaan.

ARTIKEL 19 KWIJTSCHELDING BIJZONDER

Bij dit artikel ligt het initiatief bij het dagelijks bestuur om de vordering kwijt te schelden. Als de belanghebbende gedurende 5 jaar geen betalingen heeft verricht en het is BAANBREKERS niet gelukt om de debiteur tot betaling te bewegen, wordt het mogelijk om de vordering niet verder te innen. Hierbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan een persoon van wie de verblijfplaats onbekend blijft, in het buitenland vertoeft of al 5 jaar geen aflossingscapaciteit heeft. Bovendien blijkt uit onderzoek van BAANBREKERS dat het niet aannemelijk is dat belanghebbende dit in de toekomst wel zal doen. De genoemde periode van 5 jaar kan direct aanvagen na het terugvorderingsbesluit, maar ook op enig moment daarna.

ARTIKEL 20 GEEN KWIJTSCHELDING

Het dagelijks bestuur is van oordeel dat indien de terugvordering van bijstand het gevolg is van verwijtbaar gedrag (fraude), deze niet voor kwijtschelding in aanmerking komt. Fraude mag niet worden beloond en daarom dient deze bijstand geheel te worden terugbetaald. Anders zou dit in strijd zijn met het principe van hoogwaardig handhaven. Immers het innen van de teveel betaalde bijstand is het sluitstuk van hoogwaardig handhaven. Alleen indien er sprake is van zeer dringende reden is op individuele basis, gebruikmakend van de hardheidsclausule (art. 35), afwijking van dit principe mogelijk. Bij de afweging hiervan speelt volgens het dagelijks bestuur in ieder geval een rol: de financiële omstandigheden in het verleden (is er afgelost conform het beleid) en in de toekomst (kan er worden afgelost conform het beleid); het restantbedrag moet in een redelijke verhouding staan tot het oorspronkelijke bedrag; er moet sprake zijn van regelmatige betalingen; de belanghebbende moet perspectief hebben en houden op werk; er mag geen sprake zijn van recidive, daar voorkomen moet worden dat belanghebbende de mogelijkheid tot kwijtschelding kan beschouwen als een makkelijke wijze om zich te ontdoen van schulden. Er dienen eerst relevante vermogensdelen te worden aangewend om de vordering terug te betalen. Ook als er zekerheid is voor de inning van de vordering door dekking middels pand of hypotheek is kwijtschelding niet aan de orde.

Sinds de invoering van de 4e tranche van de Algemene wet bestuursrecht in 2009 is voor verrekening een wettelijke grondslag nodig en deze is niet langer in de wetsartikelen van de WWB, IOAW, IOAZ en Bbz 2004 opgenomen. Artikel 60a, eerste en tweede lid regelen de verrekening met een andere gemeente en met externe instanties.

ARTIKEL 21 KWIJTSCHELDING WEGENS DRINGENDE REDENEN

In afwijking van de artikelen 18, 19 en 20 geeft deze bepaling de mogelijkheid te besluiten de vordering kwijt te schelden wegens dringende redenen. Korthedshalve wordt hierbij ook verwezen naar de toelichting op artikel 15, die ook hier geldt. In artikel 15 gaat het om situaties bij aanvang van de beoordeling om tot terugvordering te komen en hier is sprake van kwijtschelding van het restant.

ARTIKEL 22 INVORDERINGSBESLUIT

Hierin is geregeld welke aspecten in ieder geval onderdeel uitmaken van het invorderingsbesluit. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat het indienen van een bezwaarschrift geen opschortende werking heeft voor het innen van de vordering. Zeker als na de bezwaarschriftenprocedure door de belanghebbende wordt besloten in beroep te gaan dan wel in hoger beroep wordt het niet efficiënt en effectief geacht de inning op te schorten.

Besluiten tot terugvordering die zijn bekendgemaakt tussen de periode van 1 juli 1997 tot 1 juli 2009 leveren een executoriale titel op. Dat wil zeggen dat zij zonder tussenkomst van de rechter ten uitvoer gelegd kunnen worden. Een vormvereiste voor een executoriale titel is dat in de aanhef staat vermeld: 'In naam der Koningin'. Als BAANBREKERS een executoriale titel heeft, kan BAANBREKERS zelf beslag leggen op loon en uitkeringen. Kenmerkend voor dit zogenaamd 'vereenvoudigd derdenbeslag' is, dat het niet nodig is om een deurwaarder in te schakelen. Op 1 juli 2009 is de 4e tranche van de

Awb in werking getreden. De inwerkingtreding van de 4e tranche Awb heeft tot gevolg dat de terugvorderingsbeschikkingen niet direct meer een executoriale titel opleveren. Debiteuren krijgen nu allereerst 6 weken de gelegenheid om het teruggevorderde bedrag te betalen of een betalingsregeling af te spreken. Indien na deze periode geen reactie is binnengekomen, wordt binnen twee weken een aanmaning verstuurd. Als dit binnen twee weken geen reactie oplevert, kan er een dwangbevel worden verstuurd (of een inhouding op de uitkering indien de debiteur een lopende uitkering ontvangt van BAANBREKERS). Dit dwangbevel levert dan wel weer een executoriale titel op.

ARTIKEL 23 HOOGTE VAN DE BETALINGSVERPLICHTING

Lid 1 en 2: Uitgangspunt is dat de betalingsverplichting zo snel mogelijk tot invordering komt. Voor debiteuren met een uitkering van BAANBREKERS wordt direct na het invorderingsbesluit overgegaan tot verrekening met een eventueel recht op bijstand of uitkering. Daarbij wordt, rekening houdend met het voor beslag vatbare gedeelte van de uitkering, als minimale aflossing 6% per maand van de van toepassing zijnde bijstandsnorm (inclusief vakantiegeld) gehanteerd. Het staat de debiteur vrij om een hogere aflossing te kiezen.

Lid 3: De vordering moet ineens worden terugbetaald. Als dat niet mogelijk is, kan de debiteur zonder WWB-, IOAW-, IOAZ- of Bbz-uitkering een verzoek indienen om een aflossingsregeling te treffen. In de beleidsregels wordt meerdere malen gesproken over het aflossingsbedrag als betalingsverplichting. In dit artikel wordt vastgesteld wat de hoogte van de aflossing is.

Lid 4: BAANBREKERS is van mening dat een debiteur altijd aan een minimale aflossingsverplichting kan voldoen. Immers is er in de bijstandsnorm een bedrag gereserveerd voor aflossing. Volgens vaste jurisprudentie mag er rekening worden gehouden met een aflossing van 10% van de in die situatie geldende bijstandsnorm. Daarbij moet echter ook worden geanticipeerd op bijvoorbeeld kosten van huur boven de normhuur minus toegekende huurtoeslag. In de praktijk betekent het veelal dat er slechts 6% van de geldende bijstandsnorm kan worden afgelost. Om praktische reden wordt hier direct bij aangesloten. Er geldt dus altijd een minimale aflossing van 6%. (Dit is altijd inclusief vakantietoeslag).

Lid 5: Het streven moet altijd zijn om een vordering binnen 36 maanden te hebben afgelost. Zo kan worden voorkomen dat er na 36 maanden een verzoek om kwijtschelding van de restantschuld wordt gedaan. Wettelijk gezien moet een debiteur minimaal blijven beschikken over een inkomen ter hoogte van de beslagvrije voet. Bij een aflossingsbedrag ter hoogte van het voor beslag vatbare bedrag, blijft de debiteur altijd beschikken over de beslagvrije voet. Is het, rekening houdend met de bepalingen rondom de beslagvrije voet en de hoogte van de vordering, niet mogelijk om de vordering binnen 36 maanden te voldoen dan wordt op verzoek van de debiteur een draagkrachtberekening gemaakt.

Uitgangspunt is dat iedereen in staat moet worden geacht zich een minimuminkomen te kunnen verwerven. De minimale aflossingscapaciteit is daarom gelijk aan 6% van de van toepassing zijnde bijstands- of inkomensvoorzieningsnorm (inclusief vakantietoeslag)

dan wel een lager bedrag indien het beslagvatbare deel van de uitkering lager is. Bij een inkomen boven bijstands-, inkomensvoorzienings- of uitkeringsniveau dient daarnaast 50% van de draagkracht aangewend te worden voor de aflossing op de vordering bij BAANBREKERS. De debiteur dient de volledige aflossingscapaciteit (6% van de norm/grondslag + 50% van het meerdere) aan te wenden voor aflossing op de vordering. Hiervan kan slechts worden afgezien als een preferente crediteur de volledige aflossingscapaciteit opeist.

Let op:

Bij het vaststellen van de draagkracht wordt geen rekening gehouden met schulden die niet preferent zijn. Deze schulden dienen te worden voldaan uit het restant van de draagkracht. Mocht dit niet mogelijk zijn dan kan eventueel hiervan worden afgeweken, maar dan speelt de aard van die schuld een belangrijke rol in de afweging. Zeker als de vordering binnen 3 jaar kan worden afgelost kan het dagelijks bestuur genoeg nemen met een lager bedrag mits er maar regelmatig wordt betaald.

ARTIKEL 24 UITSTEL VAN BETALING

Een betalende debiteur kan, voor een periode van maximaal 3 maanden, verzoeken om uitstel van terugbetaling. Na afloop van de het eerste lid genoemde periode wordt de incasso automatisch hervat. In geval van dringende aantoonbare reden kan worden afgeweken van de periode genoemd in eerste lid.

ARTIKEL 25 DE HOOGTE VAN HET VAST TE STELLEN AFLOSSINGBEDRAG BIJ GELDENINGEN

Ook hier geldt de berekeningsmethode zoals die in artikel 23 wordt omschreven. De minimale aflossingscapaciteit is daarom gelijk aan 6% van de van toepassing zijnde bijstands- of inkomensvoorzieningsnorm dan wel een lager bedrag indien het beslagvatbare deel van de uitkering lager is. Bij een inkomen boven bijstands-, inkomensvoorzienings- of uitkeringsniveau dient daarnaast 50% van de draagkracht aangewend te worden voor de aflossing op de vordering bij BAANBREKERS. De debiteur dient de volledige aflossingscapaciteit (6% van de norm/grondslag + 50% van het meerdere) aan te wenden voor aflossing op de vordering.

ARTIKEL 26 VERREKENING, AFLOSSING EN BESLAGLEGGING

De wettelijke grondslag omtrent verrekening en pseudoverrekening is in de WWB niet opgenomen. Bij besluit van 23 januari 2008 heeft het Ministerie van Financiën de wettelijke grondslag voor het onderling verrekenen tussen gemeenten, SVB en UWV van uitkeringen namelijk ingetrokken. Deze regeling bestond al tientallen jaren. De gedachte achter dit besluit was onder meer dat, indien bijvoorbeeld de gemeente bijstand toekende en het UWV na een bezwaarprocedure alsnog WW met terugwerkende kracht toekende, BAANBREKERS de bruto bijstand, na machtiging van de belanghebbende, met de WW van het UWV kon verrekenen. Hierdoor werd er niet twee keer loonheffing over dezelfde periode afgedragen, waardoor de belanghebbende een aanslag van de Belastingdienst zou krijgen en inkomensafhankelijke zaken als huurtoeslag zou mislopen. Bovendien voorkwam het een terugvorderingsbesluit jegens de belanghebbende. Het Ministerie van Financiën had het besluit ingetrokken omdat een en ander al in de "Rekenregels en handleiding loonheffingen over bijstandsuitkeringen" van de Belastingdienst werd behandeld. Echter, sinds de invoering van de 4e tranche

van de Algemene wet bestuursrecht in 2009 is voor verrekening een wettelijke grondslag nodig. De handleiding van de Belastingdienst waarnaar werd verwezen heeft deze niet. Het is dan ook niet langer mogelijk om directe verrekening te laten plaats vinden. Alleen direct verrekening met een IOAW, IOAZ of Bbz is voor de WWB nog een mogelijkheid.

BAANBREKERS kan overgaan tot dwanginvordering door middel van verrekening (wanneer aan de debiteur tevens bijstand wordt verleend), of door middel van het leggen van vereenvoudigd derdenbeslag. Verrekening met de bijstand wordt gebaseerd op artikel 6:127 van het Burgerlijk Wetboek.

Voor deze vorm van verrekenen moet aan de navolgende vereisten worden voldaan:

- er moet een wederkerig schuldenaarschap bestaan. Het gaat hier om het over en weer voldoen van een schuld. De door de belanghebbende te ontvangen bijstand, en de ten onrechte verleende bijstand die moet worden terugbetaald, worden beschouwd als de hier bedoelde wederkerige schuld;
- er moet gelijksoortigheid van schuld en prestatie zijn. Hieruit vloeit voort dat bijstand alleen met bijstand kan worden verrekend. Dit betekent dat een ten onrechte verleende bijstand niet met bijvoorbeeld een WMO-vergoeding kan worden verrekend;
- er moet een bevoegdheid zijn om betaling van de vordering af te dwingen;
- bij verrekening is BAANBREKERS gehouden aan de beslagvrije voet;
- verrekening kan alleen voor zover de uitkering voor beslag vatbaar is (dus bijvoorbeeld niet met bijzondere bijstand voor specifieke kosten).

Tenuitvoerlegging door middel van beslag kan geschieden conform de regels van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. BAANBREKERS heeft de mogelijkheid van *vereenvoudigd derdenbeslag* op loon of uitkering.

De procedure is als volgt:

- BAANBREKERS stuurt met een kennisgeving een afschrift van het terugvorderingsbesluit naar degene van wie de debiteur een periodieke uitkering ontvangt;
- hierin wordt de beslagvrije voet aangegeven;
- de derde-beslagene moet de kennisgeving binnen 8 dagen voor gezien terugzenden aan BAANBREKERS;
- door de terugzending is het beslag gelegd. De derde-beslagene wordt hiermee verplicht het voor beslag vatbare bedrag uit te betalen aan BAANBREKERS;
- BAANBREKERS moet binnen 7 dagen na retourontvangst van de kennisgeving een afschrift van die kennisgeving toezenden aan de debiteur. Als de debiteur het niet eens is met de beslaglegging kan hij de President van de Rechtbank vragen het beslag op te heffen middels een kort geding dan wel verzet vragen. Dit moet de debiteur binnen een redelijke termijn doen.

Conservatoir beslag kan voorafgaan aan executoriaal beslag ter voorkoming van het wegvloeien van zaken en goederen die anders gebruikt kunnen worden voor aflossing van de vordering. Daardoor zou een veel groter deel van een vordering kunnen worden geïnd. Als er andere vermogensbestanddelen zijn, is het, in ieder geval bij grotere

vorderingen, te overwegen daarop beslag te leggen voor het te gelde maken van een geldvordering. Daarbij is het verstandig het executoriale beslag te laten voorafgaan door conservatoir beslag.

De bepalingen omtrent verrekening en pseudoverrekening bestaan voor zowel de IOAW als de IOAZ nog wel. Dit houdt in dat directe verrekening van een vordering nog wel rechtstreeks met het UWV, SVB of een andere gemeente kan plaatsvinden. Bovendien is in artikel 28 lid 3 van zowel de IOAW als de IOAZ opgenomen dat voor een dergelijke verrekening geen machtiging van de belanghebbende is vereist. Voor deze vorderingen geldt dan ook nog steeds de werkwijze die bij pseudoverrekening werd toegepast.

Het terugbetalen van de boete of de terugvordering gaat voor op beslag van minder preferente schuldeisers. Beslag is dan weer aan de orde als de boete is afgelost.

De terugvordering van onverschuldigd betaalde uitkering is een preferente (bevoorrechte) vordering. Dat betekent dat als beslag gelegd moet worden op loon of op een andere uitkering omdat de debiteur geen uitkering meer bij BAANBREKERS ontvangt, dit beslag preferent is ten opzichte van vorderingen van private schuldeisers. Voor de boete is dit niet geregeld. De boete is een concurrente vordering.

In de wet is niet geregeld waar de debiteur eerst op moet aflossen: de boete of de terugvordering. Hierin moet dus een keuze gemaakt worden. De terugvordering is een preferente vordering, de boete is een concurrente vordering. Dit pleit voor het verrekenen van de boete met de uitkering zolang de uitkering nog loopt, zodat daarna een preferente vordering overblijft.

In de beleidsregels is daarom vastgelegd waar eerst op wordt afgelost: de boete of terugvordering. In de geest van de wetgeving en zgn. robuuste incasso, moet op de boete worden afgelost. Daarna is niets voorgeschreven. Het ligt voor de hand, in navolging van de G4, ervoor te kiezen om eerst af te lossen op de boete, omdat deze niet preferent is. Deze keuzemogelijkheid is er overigens niet als de debiteur zelf aangeeft welke vordering hij het eerst wil aflossen. Er is wat voor te zeggen om in het lopende kalenderjaar eerst op de terugvordering af te lossen: dat voorkomt dat het reeds afgeloste deel gebruteerd wordt.

VERHAAL

ARTIKEL 27 ALGEMEEN

In de WWB wordt de verplichting van verhaal losgelaten (artikel 13 Invoeringswet WWB en daarna artikel 61 WWB). Gemeenten/BAANBREKERS hebben daarom de bevoegdheid om zelf te bepalen of er nog verhaald wordt. Datzelfde geldt voor de per 1 oktober 2009 in werking getreden en per 1 januari 2012 ingetrokken Wet investeren in jongeren (artikel 57 WIJ).

Bij de besluitvorming over het al of niet verhalen van de kosten van bijstand of inkomensvoorziening WIJ spelen een aantal overwegingen een rol zoals:

1. afweging baten en lasten;

2. rechtvaardigheid;
3. maatschappelijk draagvlak.

Ad 1 Afweging baten en lasten

Door de 100%-financiering van de bijstand via de gemeenten, kunnen de inkomsten uit verhaal een belangrijke inkomstenbron vormen. Aan de andere kant is het onderzoek naar verhaal arbeidsintensief, waardoor de baten niet altijd opwegen tegen de kosten.

Ad 2 Rechtvaardigheid

Onderhoudsplichtigen die op grond van een rechterlijk vonnis alimentatie betalen, moeten deze blijven betalen. De alimentatie wordt vervolgens als inkomen gekort op de uitkering van de onderhoudsgerechtigde. Indien zou worden afgezien van verhaal, lijkt dit ten opzichte van de onderhoudsplichtigen waarop een alimentatieverplichting rust niet rechtvaardig.

Ad 3 Maatschappelijk draagvlak

Bijstand en inkomensvoorziening worden betaald uit de collectieve middelen. Vanuit optiek van de burgers mag van de gemeenten worden verwacht dat zorgvuldig met deze middelen wordt omgegaan. Doordat de kosten van bijstand en inkomensvoorziening worden verminderd door op derden te verhalen, kan aan deze verwachting worden tegemoetgekomen.

ARTIKEL 28 TOEPASSEN VERHAALSBEVOEGDHEID

Op grond van bovengenoemde overwegingen is voor onbepaalde tijd de keuze gemaakt om van de verhaalsbevoegdheid gebruik te maken. Dit betekent dat wordt verhaald overeenkomstig de regels aangegeven in de artikelen 60 t/m 62i van de WWB. Bij een eventuele herziening van de (kinder)alimentatiewetgeving, dient een nieuwe afweging gemaakt te worden. Op dit moment is daar echter nog geen zicht op.

Bij het bepalen van de draagkracht van de onderhoudsplichtige wordt het rapport van de werkgroep Alimentatienormen van de Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak (de zgn. Tremanormen) gehanteerd.

Afzien van verhaal

Het gebruik maken van de bevoegdheid tot verhaal zal niet altijd betekenen dat er daadwerkelijk tot verhaal overgegaan wordt. Omstandigheden van de onderhoudsplichtige, de onderhoudsgerechtigde dan wel een kosten/baten analyse door BAANBREKERS kan aanleiding geven om van (verder) verhaal af te zien.

Afboeken van verhaalsschulden

Verhaalsschulden worden, voor zover zij niet ingevorderd kunnen worden, na verloop van 5 jaar afgeboekt.

ARTIKEL 29 EN 30 NIET NAKOMEN BETALINGSVERPLICHTING EN TEN UITVOERLEGGING BESLUIT

Deze artikelen behoeven geen toelichting.

OVERIGE BEPALINGEN

ARTIKEL 31 RENTE EN KOSTEN

Als de belanghebbende in gebreke blijft met zijn betaling kan de vordering worden verhoogd met rente en kosten die worden gemaakt in verband met de terugvordering. Eventuele rente wordt berekend over de achterstallige termijnen, dan wel over het volledige openstaande saldo indien dit in zijn geheel invorderbaar is.

Wanneer de belanghebbende de betalingsverplichting niet nakomt, dan dienen voor de genoemde vormen van dwanginvordering kosten te worden gemaakt. Deze kosten hebben betrekking op zowel verschuldigde rente als overige kosten van betekening en dergelijke.

Als de belanghebbende in gebreke blijft met zijn betaling en conform artikel 29 een aanmaning wordt verzonden, wordt aan de belanghebbende op grond van artikel 4.113 Awb een vergoeding voor de aanmaning in rekening gebracht. Deze vergoeding wordt jaarlijks vastgesteld.

De vergoeding is thans:

- € 6,- als de schuld minder bedraagt dan € 454;
- € 14,- als de schuld €454 of meer bedraagt.

Als de belanghebbende na de aanmaning nog in gebreke blijft met zijn betaling wordt de vordering verhoogd met de kosten van de betekening en de tenuitvoerlegging van het conform artikel 29 verzonden dwangbevel. De rechtsgrond slaat terug op artikel 4:120 van de Awb.

De kosten van betekening en tenuitvoerlegging van een dwangbevel worden onderscheiden in gerechtelijke kosten en buitengerechtelijke kosten.

De gerechtelijke kosten worden berekend met toepassing van het Besluit tarieven ambtshandelingen gerechtsdeurwaarders (Btag). De gerechtelijke kosten betreffen vergoedingen voor werkzaamheden die rechtstreeks met de ambtshandeling samenhangen en voor de goede uitvoering van die ambtshandeling nodig zijn, zoals voorbereidende, uitvoerende en afrondende werkzaamheden. De gerechtelijke kosten worden, conform het bepaalde in artikel 4:120, tweede lid Awb, berekend met toepassing van de op grond van artikel 434a van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering vastgestelde tarieven die zijn neergelegd in het Btag. Bij de uitvoering zal het meest van toepassing zijnde tarief de betekening van een titel (thans € 73,45) en betekening zonder titel (thans € 64,61) zijn. In het besluit worden nog meer tarieven genoemd, olopend tot € 303,99. Cumulatie is mogelijk.

De buitengerechtelijke kosten dienen afzonderlijk vastgesteld te worden aangezien deze kosten niet voortvloeien uit de ambtshandelingen genoemd in het Btag. Buitengerechtelijke kosten zijn bij voorbeeld kosten die voortvloeien uit het voeren van

herinneringstelefoontjes, het treffen en administreren van een betalingsregeling en het informeren daarover aan belanghebbenden. De bevoegdheid om een vergoeding in rekening te brengen voor het verzenden van een aanmaning is geregeld in artikel 4:113 Awb en valt niet onder de buitengerechtigde kosten.

In het verleden bleek dat bestuursorganen buitengerechtigde kosten op verschillende wijze in rekening brachten. Eenzelfde regeling voor alle bestuursrechtelijke instanties werd wenselijk geacht, zodat een eenvoudig en praktisch te hanteren systeem voor de vaststelling van buitengerechtigde kosten geldt. In artikel 4:120, tweede lid is daarom vastgelegd dat de buitengerechtigde kosten worden berekend worden met toepassing van bij algemene maatregel van bestuur vast te stellen tarieven. Deze algemene maatregel van bestuur is het Besluit van 25 juni 2009, houdende nadere regels inzake buitengerechtigde kosten bij tenuitvoerlegging van dwangbevelen (Besluit buitengerechtigde kosten). Op grond van het Besluit buitengerechtigde kosten¹¹ bedragen deze kosten 15% van de oorspronkelijk verschuldigde hoofdsom. De eerste aanzet om tot deze regeling te komen, is al te vinden in het Rapport Voorwerk II¹². Benadrukt zij dat het vorderen van buitengerechtigde kosten een bevoegdheid is en geen verplichting. BAANBREKERS maakt van deze bevoegdheid gebruik. Buitengerechtigde kosten kunnen alleen gevorderd worden als daadwerkelijk kosten zijn gemaakt, voor zover deze redelijk zijn én voor zover de hoogte daarvan in redelijke verhouding staat tot de oorspronkelijk verschuldigde geldsom. In aanvulling op het uitgangspunt van redelijkheid geldt een maximum van 15%, hetgeen niet onverenigbaar wordt geacht met de praktijk zoals die voor het Besluit gerechtigde kosten werd uitgevoerd.

Hieruit vloeit enerzijds voort dat indien een klein geldbedrag verschuldigd is, de daadwerkelijk gemaakte buitengerechtigde kosten niet zomaar volledig gevorderd kunnen worden, maar dat het maximum van 15% van de oorspronkelijk verschuldigde geldsom gehanteerd dient te worden. Immers, het bedrag aan buitengerechtigde kosten zou anders niet in verhouding staan tot de oorspronkelijk verschuldigde geldsom.

Anderzijds betekent dit bij grote geldbedragen dat alleen redelijke kosten gevorderd kunnen worden en niet zonder meer 15%, omdat 15% van de oorspronkelijk verschuldigde geldsom een buitenproportioneel hoog bedrag aan buitengerechtigde kosten met zich kan brengen.

Voor de vaststelling van de buitengerechtigde kosten bij betekening en tenuitvoerlegging van een dwangbevel is in het besluit daarom geregeld dat buitengerechtigde kosten in rekening gebracht kunnen worden voor zover dit redelijk is

¹¹ Artikel 1: De buitengerechtigde kosten, bedoeld in artikel 4:120 van de Algemene wet bestuursrecht kunnen in rekening worden gebracht voor zover zij redelijk zijn. De buitengerechtigde kosten bedragen ten hoogste 15% van de geldsom, bedoeld in artikel 4:86 van de Algemene wet bestuursrecht.

¹² Het **Rapport Voorwerk II** is een landelijke richtlijn uit 2000 voor rechters om de hoogte van de buitengerechtigde kosten in civiele zaken te bepalen. Dit betreft vooral incassokosten. Aanbevolen werd dat de buitengerechtigde kosten (exclusief de wettelijke rente) maximaal 15% van de gevorderde hoofdsom mogen bedragen. In deze kosten zijn ook de "administratiekosten" of "bureaukosten" begrepen. De aanbeveling is in 2009 omgezet in wetgeving in het Besluit buitengerechtigde kosten.

en ten hoogste tot 15% van de geldsom die betaald dient te worden op grond van artikel 4:86 van de Awb.

Om pragmatische reden kiest BAANBREKERS voor een minimum bedrag van € 50,- (afgeleid van het uurtarief van een medewerker terugvordering/verhaal) om kostendekkend te zijn voor kleine verschuldigde geldbedragen. Om niet steeds de discussie over het begrip “redelijke kosten” te hoeven voeren, kiest BAANBREKERS eveneens om pragmatische reden voor een maximum bedrag van € 680,-. Dit bedrag komt overeen met het bedrag dat deurwaarders aan incassokosten rekenen voor vorderingen tot € 10.000 en dat door de rechter redelijk wordt gevonden. De praktijk leert dat dit bedrag ook voor vorderingen boven de € 10.000 kostendekkend is.

Zodra de vordering is overgedragen aan de gerechtsdeurwaarder, treedt artikel 24 in werking.

ARTIKEL 32 WETTELIJKE RENTE

Zodra een Bbz-lening wordt opgezegd (doordat de debiteur zijn verplichtingen niet nakomt), vervalt het Bbz-regime. Dit betekent dat er vanaf dat moment sprake is van een vordering conform de regels van de WWB. In de verordening is bepaald dat BAANBREKERS geen wettelijke rente rekent. Binnen de Bbz is de debiteur wel rente verschuldigd. Het kan daardoor ‘lonen’ om de verplichtingen niet na te komen. Men is dan immers ‘goedkoper’ uit. Om dit te voorkomen wordt in deze situaties wél overgegaan tot het innen van rente. De bepalingen op grond van art. 4:98 Awb zijn van kracht. Ook dit is een bevoordeling voor de debiteur. BAANBREKERS kiest er dan ook voor om buitenwettelijk beleid te maken en over te gaan tot het innen van rente gelijk aan de rente zoals deze zou worden berekend binnen de Bbz.

ARTIKEL 33 BRUTERING BIJSTAND

Het dagelijks bestuur heeft de bevoegdheid om de loonbelasting en de premie volksverzekeringen waarvoor BAANBREKERS inhoudingsplichtige is, alsmede de vergoeding, bedoeld in artikel 46 van de Zorgverzekeringswet terug te vorderen van de belanghebbende. De belanghebbende kan deze afgedragen loonheffing verrekenen met de jaaraangifte.

De Centrale Raad van Beroep heeft in meerdere uitspraken (zoals CRvB 28 november 2006 (LJN:AZ3437 en CRvB 27-07-2007, LJN: BB0561) aangegeven dat het dagelijks bestuur niet in alle gevallen van haar (discretionaire) bevoegdheid gebruik kan maken. Er kan in strijd worden gehandeld met artikel 3:4, tweede lid Algemene wet bestuursrecht (afweging van de belangen). Om die reden is in artikel 33 opgesomd onder welke omstandigheden er moet worden afgezien van het bruteren van de terug te vorderen bijstand.

Situaties waarin een cliënt zijn medewerking niet verleent aan pseudoverrekening met het UWV of SVB door het niet afgeven van een machtiging, dienen te worden aangemerkt als verwijtbaar. Bij medewerking aan een dergelijke machtiging kunnen de kosten van brutering immers verrekend worden met het UWV of SVB.

Ook voor de bruto grondslagen die op grond van de IOAW en IOAZ worden verstrekt, zal deze systematiek gelden. De teveel verstrekte uitkering zal dan ook eerst berekend moeten worden naar een netto bedrag.

Vindt de volledige terugbetaling niet in hetzelfde boekjaar plaatst, dan wordt het restant van de vordering automatisch gebruteerd. Indien wordt besloten om over te gaan tot het netto terugvorderen van bijstand, kan deze vordering niet meer worden gebruteerd. Ook niet na afloop van het jaar waarin is besloten om over te gaan tot het netto vorderen van de bijstand. Eenmaal netto gevorderde bijstand/ IOAW of IOAZ blijft netto.

ARTIKEL 34 HERONDERZOEKFREQUENTIE

Het wordt niet efficiënt geacht om belanghebbenden te vragen naar wijziging van de financiële omstandigheden indien vaststaat dat er een constante betaling plaatsvindt conform de betalingsafspraken. Het uitgangspunt is om een betalende debiteur/ onderhoudsplichtige niet onnodig te frustreren. Daarnaast wijst jarenlange praktijkervaring uit dat een heronderzoek maar zelden blijkt dat een hogere draagkracht aanwezig is.

Voor wat betreft WSNP wordt eveneens aansluiting gezocht bij de praktijk. Een WSNP-periode is veelal 3 jaar. De afwikkeling duurt vaak nog 6 maanden. Dit betekent dat het niet zinvol is om direct na afloop van de WSNP-periode een heronderzoek uit te voeren.

Tussentijdse signalen kunnen altijd aanleiding zijn tot het opstarten van een nader heronderzoek.

§ 4. Slotbepalingen

ARTIKEL 35 HARDHEIDSCLAUSULE

Dit artikel behoeft geen nadere toelichting.

ARTIKEL 36 ONVOORZIENE OMSTANDIGHEDEN

Dit artikel behoeft geen nadere toelichting.

ARTIKEL 37 CITEERTITEL EN INWERKINGTREDING

Deze regeling treedt in werking met ingang van de eerste dag na de publicatie in de daarvoor bestemde periodieken en vervangt per die datum de bestaande beleidsregels/werkwijze inzake re-integratie, terugvordering, verhaal en invordering. Voor terugvordering, verhaal en invordering is de hoofdregel dat deze nieuwe regeling niet alleen geldt voor situaties van terug- en invordering en verhaal gelegen na datum inwerkingtreding, maar ook voor reeds bestaande rechtsverhoudingen op die datum.